

poština plačana v gotovini

Bogoljub

Julij 1939

Iz poglavja o vzgoji.

Oklic, ki ga ne smemo preslišati. Pod naslovom »Skrbimo za svoj učiteljski naraščaj!« smo brali svoj čas poziv in razloge, zakaj je treba ustanoviti zavod za gojence, ki hočejo postati učitelji šolskih otrok. Kako so naši dobri ljudje srečni, če dobe v svojo župnijo zgledega, krščanskega učitelja, vzorno učiteljico! Kako se množe prošnje občin in veljavnih mož na šolsko upravo: »Pošljite nam dobrega krščanskega učitelja!« Kaj, ko dostikrat ni mogoče ustreči, in sicer iz umljivega razloga, ker učiteljskih moči s tako usposobljenostjo manjka. Odstotki učiteljstva, ki se zbira v krščanski »Slomškovi družbi«, se večajo; toda ni treba razlagati, da je število onih »vzgojiteljev« naše mladine, ki za to družbo ne marajo, še ogromno. Da se nahajajo v tem številu tudi taki, ki jih naše ljudstvo nikoli ali redkokdaj vidi v cerkvi, je žalostno dejstvo.

Ako je v učiteljevem srcu globoka vera, razliva ta vera svojo luč tudi na otroke v šoli in jih neopaženo vodi k Njemu, ki smo zanj ustvarjeni. Če pa učitelj tega zaklada nima, ga tudi drugim ne more posredovati.

»Narod nikoli ne more dosti prositi Boga, da bi mu dal dobrih učiteljev. Storit pa mora tudi sam kar more, da vzgoji iz svoje srede dober učiteljski naraščaj. Prav zato je dozorel sklep Kmečke zveze na občnem zboru v Celju, da se ustanovi zavod za učiteljski naraščaj. V zavod se bodo sprejemali predvsem dobri kmečki sinovi, ki se bodo vzgojili za res vzorne krščanske učitelje. — K ustanovitvi bodo pomagale občine, banovina, država; pomagajo pa naj tudi posamezniki, ki jim je na tem, da dobimo v doglednem času lepo število vzornih vzgojiteljev slovenske mladine.

Pretresljive ugotovitve. Sredi januarja je bilo v Ljubljani zborovanje z namenom, da se prične s povečano delavnostjo borba proti alkoholizmu in pijanstvu. Ustanovljena je bila v ta namen protialkoholna liga. Pri posvetovanju se je ponovno ugotovilo, da je alkoholizem, uživanje opojnih pijač »naša največja naroda nesreča«. Alkohol uničuje zdravje našega naroda; ta nesreča je tem nevarnejša, če je resnično — kakor so trdili, da je prišteta Slovenija v tretjo skupino alkoholikov, in je samo še ena nižja. Koliko razmeče Slovenija za take opojne pijače? Čujte in strmite! Samo v enem letu se popije 30 milijonov litrov vina, kar znese 243 milijonov dinarjev; piva 26 milijonov litrov — to stane 104 milijone din; žganja po četrti milijon litrov, to znese 110 milijonov din. — V Sloveniji je 6000 gostilnic (pivnic), torej pride na vsakih 180 Slovencev ena gostilna, na vsakih 300 oseb ena točilnica žganih pijač. Če pomislimo, koliko umorov, nesreč, bolezni, zlasti jetike — je kriv alkohol, bomo vsi soglašali,

da mora biti boj zoper alkoholno povodenj naša skupna naloga in dolžnost. Sramotno znamenje pijanstva in podložnosti pod kraljem alkoholom moramo iztrebiti, zlasti če se zavedamo, da so poleg naštetih nesreč, ki jih povzroča alkoholna pijača, še bolj usodni npravstveni nasledki alkohola: nenravnost in kar je s tem v zvezi. Spoznajmo: alkoholizem je naša največja narodna nesreča!

Za premišljevanje tistim, ki so vdani kletvini: V listu »Katol. Tjednik« smo brali takele sodbe o kletvini:

1. Preklinjalec je podoben psu, ki grize svojega gospodarja.
2. Kjer se preklinjalec kreče (biva), tam ni več sreče.
3. Stara je prislovica (pregovor), da je preklinjalec — propalica.
4. Kulturni narod prezira kletvino; preklinjalca v vsaki družbi prezirajo.
5. Kdor kletvini služi, nesreča se mu druži.
6. Bližnjega smo dolžni ljubiti, klevca opljuvati.
7. Kletev je sramota in ostudna rana vsakega naroda.
8. Bolj ko kdo kolne, bolj se nam studi.
9. Kdor poje, ne misli hudega, kdor kolne, ne misli dobrega.
10. Potrpljenje ljudi rešuje, kletev vsakemu škoduje.

Kaj naj rečemo šele o bogoklevcih in sramotilcih brezmadežne Device Marije!

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
SOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAB

KNJIGOVZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

Na kongres Kristusa Kralja

Kristus, Rešenik sveta, stoji danes pred nami kot naš kralj in nas gleda vprašujoč: Ali mi hočete ostati zvesti na življenje in smrt? Ali hočete oditi tudi vi? (Jan 6, 67.) V dobi velikih odpadov, v času brezbožnega gibanja in ostre borbe vragov teme z angeli luči čutimo v svojih dušah nujnost, da se jasno opredelimo: Ali s Kristusom, vedno in povsod — ali pa z njegovimi nasprotniki. Da bi se ta usodna odločitev izvršila kar najugodnejše za Kristusa, se bo obhajal VI. mednarodni kongres Kristusa Kralja v Ljubljani.

V revolucionarnem letu 1848 je ležal na smrtni postelji veliki Chateaubriand. Ko je pisatelj užaloščen zaradi političnih dogodkov sprejel spovednika Deguerrea, ki mu je prinesel sveto popotnico, z besedami: »Vladarji sveta ginejo s površja zemlje«, mu je ta mirno odgovoril: »Jaz vam pa prinašam Kralja, ki ostane na veke.«

Kratki so dnevi zemeljskih vladarjev, majavi njihovi prestoli, bežna njihova oblast in čast. Samo enemu: Kralju vekov pa neminljivemu, nevidnemu, edinemu Bogu čast in slava na vekov veke. (1 Tim 1, 17.) Pred oblastjo in močjo Kralja Kristusa so vsi zemeljski kralji kakor nič.

Oboževani junaki, za katere se ljudske množice navdušujejo, se vrste kakor v filmu. Drug drugemu se umikajo, tonejo v pozabljenje vsi slavni vojskovodje, ljudski voditelji, pesniki, umetniki, športni rekorderji in filmske zvezde. Samo tesarjev sin Jezus iz Nazareta zanima že 1900 let ves svet, priteza vse čase k sebi največje duhove. Navdušenje zanj se še ni ohladilo, o tem pričajo hekatombe mučencev naših dni. Celo strastni preganjalci nehote priznavajo, da je težak boj s Kristusom, da je neoboroženi Kralj močnejši od njihovega orožja.

Vsi zemeljski osvojevalci človeških src podlegajo poraženi; danih obljub, miru in sreče ne morejo prinesiti v razpaljena srca. Samo o Kristusu Kralju velja: »Jaz sem pot, resnica in življenje.« On zna med ti-sočerimi poti izbrati pravo, voditi srca k resnici, jih osvobajati vseh morečih in sramotnih vezi greha in vlivati v duše življenje, v katerem je moč, veselje in sreča doma. Ta Kralj zato vlada, da bi imeli življenje in ga imeli v izobilju. (Jan 10, 10.)

Zato ima edinstveno moč na človeška srca. Brez reklame prihaja, skromen in ponižen, oznanja pot odpovedi in žrtve in obljublja, da jih bo šele po križih in trpljenju privedel v srečo in mir, pa se vrste skozi vse čase nepregledne trume mož in žena, fantov in deklet vseh narodov in jezikov, ki zapuščajo uživanje in modrost sveta ter se ognjevitno oklepajo trpkega lesa sv. križa, kjer najdejo srečo, da pojejo s Franciškomo Asiškim čudovito lepo sončno pesem.

V novi luči nam bo bližnji kongres pokazal veličastvo in privlačnost tega božjega Osvojevalca človeških src, Kristusa Kralja, in nas bo navdal z novim navdušenjem.

Narod se bo zbral ob narodu, ves katoliški svet bo zastopan in z združenimi močmi bomo izklesali iz granita veličasten kip svojega Kralja, ki se bo neizbrisno vtisnil v dušo. Ob skupni besedi, skupni molitvi in pesmi bomo jasneje videli svoj cilj, svojo pot in moči se nam bodo v mišicah podesetorile.

Kdo se ne spominja, kako se mu je ob Evharističnem kongresu vera v evharističnega Boga poživila! Ko je ves Stadion klečal in je grmela proti tribuni iz 100.000 grl himna evharističnemu Kralju. Po štirih letih smo potrebni novega doživetja.

Tako naj kongres Kristusa Kralja odpre novo dobo v slovenskem katolištvu.

Saj vemo, da je tudi pri nas še veliko bolnega, spačenega, da tema in zmota silita tudi med naš narod. H Kristusu Kralju z vsemi bolniki! K njemu, ki ima čudovito životvorno moč.

Nad ves narod naj se raztegne njegova kraljevska oblast, vsi sloji in stanovi naj ga priznavajo za svojega razsodnika, v vse panoge kulturnega življenja naj prodre njegov zakon, pa bosta zavladala med nami edinost in mir, bo domovalo veselje, se naselilo zdravje, prišla sreča.

Tako popolno prenovitev pa morejo izvesti le katoličani, ki so z dušo in telesom vdani Kristusu, ki mu priznavajo po-

polno oblast nad vsem, tudi nad mislimi. Le taki popolni katoličani, ki gredo zvesto in neomajno za svojim Kraljem, morejo izvesti dela, ki jih je naši dobi božja Previdnost naložila.

Da bi postali sposobni za velike naloge časa, da bi bili vredni prišteti se v vrste, iz katerih so izšli Makabejci preteklih in sedanjih časov, da bi postali tudi mi neustrašeni graditelji kraljestva Kristusovega, stanovitni kakor junaki, ki so umirali z vzklikom: »Živel Kristus Kralj!«, k temu bo pripomogel kongres Kristusa Kralja. Pripravi svoje srce!

Dr. Janez Jenko.

Kristus — vekov Kralj

*Kristus Kralj, pozdravljen bodi,
na prestolu z žezlom v roki!
Vse vesoljstvo Te proslavlja
zemlje in neba vladarja,
Ti od vekomaj kraljuješ,
vsem stvarjem zapoveduješ.
Večno Tvoje je kraljestvo,
Tvoja slava in vladarstvo.
Kristus, vekov Kralj,
vladaš vekomaj!*

*Kristus Kralj vseh src človeških
in vladar moči nebeških,
pred Teboj se peko stresa,
molijo Te vsa nebesa.
Naj od vzhoda do zahoda,
ljudstva Te slave — Gospoda!
Naj ohranijo te v časti,
tudi zemske vse oblasti!
»Kristus vekov Kralj,
živi vekomaj!«*

Fr. Tomažević.

Ta je Kralj!

Pod tem naslovom je izdal fermški nadškof Ercole Attuoni v Italiji za letošnji post obširno pastirsko pismo (98 strani) o Kristusu Kralju. V zahvalo, da mi je podaril en izvod te lepe knjige, naj prevedem nekaj odstavkov.

Kristus kraljuje v nas po veri, ljubezni in češčenju.

Kraljuje po veri v stari ženic, užaloščeni materi, ki trepetaje poslušna napade svojega učenega in nevernega sina in ki v Njegovo Srce polaga zveličanje sadu svojega telesa.

Kraljuje po veri v bogonarjenem učenjaku, ki se klanja božjemu Umu in se spušča v brezna božjega življenja, da bi si odgovoril na vprašanje: »Zakaj verujemo?«

Kraljuje po veri tistega, ki se je komaj rodil, pa prosi daru vere po drugih in ga prejme v dušo tako, da ne vé kdaj, in po veri tistega, ki umira

in sprejme vero, kakor bi zgrabil za rešilno desko, ki mu je priplavala nasproti, ko je tonil v smrtnem boju.

Kraljuje v bliskovitih dokazih vernosti tudi v ponižnosti najpreprostejšega življenja ob zakajenem ognjišču, kjer kostanj poka na ognju; prav tako pa tudi v velikih delih neustrašenega vodnika armad in ljudstev, ki vrhajo prepade in nižajo hribe, da naravnajo pota Gospodovemu kraljestvu.

Kraljuje v vernosti rimskih papežev, neugasnih svetilnikov na vrhu najvišjega griča zemlje, ki mirno in gotovo, neustrašno in nepremagljivo kažejo vsemu svetu luč božjega obličja v temo in nevihte, na dobre in slabe.

Kraljuje v veri črnega sužnja, ki umira kot mučenec in ne omahuje, potem ko ga je misijonar krstil za ceno življenja.

Kraljuje v močni veri otroka, ki se je v temni noči izgubil v gozdu, naredil križ in zaspal v trhlini starega kostanja. Prav tako pa tudi v živi veri prevarenih množic, ki brazdajo morje in se vzpenjajo na gore, da bi doživeli pomnožene kruhe, okusili njih sveži vonj in opojno sladkost in da bi oklicali Kralja, ki se več ne brani zmagoslavne pesmi in krono sprejme.

Kristus kraljuje v češčanju, ki mu ga skazujejo ljudstva od kraja do konca zemlje. Ob najkrajšem koraku sončne luči čez zemeljski krog se bude in užigajo oltarji in narodi se po vrsti zgriinjajo okrog njih, da Mu pravijo: »Svet, svet, svet!« in da se Mu klanjajo z vsem svojim bitjem in z vsem življenjem, ki je zastopnik vsega, kar v stvarstvu je in živi.

Kristus kraljuje v účnosti blage volje, po kateri prodira v življenje, ki ga z zapovedmi usmerja na svoja pota; kraljuje v vsaki ponižnosti in čistosti življenja, v vsaki razumnosti, pravičnosti, srčnosti in zmernosti; kraljuje v vsaki žrtvi, posebno če te bičajo, s trnom venčajo in na križ pribijejo; če te zatajé, izdajo in slečejo, pa to rajši sprejmeš z vedrim čelom, kot da bi se izneveril Njegovi postavi, pa naj si bo Kitajček devetnajstegea stoletja, ki se pusti na križ pribiti z lese-

nimi žebliji, ali pa sv. Štefan, ki umira kamenjan v času, ko se še niso zaprle oči, ki so videte teči kri s križa v potokih.

Kristus še posebno kraljuje v ljubezni, ki hrepeni kvišku in dela vedno večje kroge: v ljubezni svetnikov, ki se dvigajo proti nebu kakor kačipoti in svetilniki, da bi drugi znali ubrati pot, v zanosu ljubezni in v tako jasni veri, da skoraj v odsvitu svojih oči kažejo Boga.

Kristus kraljuje v ljubezni, ki kroži med brati, ki drhté od hrepenenja, da bi Kristusa videli in se ga doteknili. Radi bi ga sneli s križa, ga mazilili in pokopali v srce. Ko ga vidijo, da gredoč ob zoreči pšenici ves lačen seže po klasu, bi mu radi dali bolj pšeničnega; in ko ne ve, kam bi položil glavo, bi skalo pod njo spremeni- nili v najmehkejšo blazino. Potolažili bi ga za vse zatajbe in za vsa izdajstva; prenočili bi ga, ko se je utrudil z iskanjem svoje ovčice; potolažili bi ga, ko joka nad svojo domovino, in sočustvovali, ker ga boli srce, ko vidi bedne množice brez kruha in kakor ovce brez pastirja.

Kristus kraljuje in zmaguje v bodrilnem smehljaju, ki ga išče, in v solzi, ki jo izjoka brat za brata, in v reki krvi, ki so jo prelili, da bi ga rešili v nedolžnem človeku.

Kristus zmaguje, Kristus kraljuje.

J. Š.

Mi, najmlajši borci . . .

Mi, najmlajši borci božjega Srca, prvič smo prejeli svojega Boga. Kruh, ki v sebi hrani čudežno sladkost, razveselil našo srečno je mladost. Iz višin nebeških, iz neznanih dalj k nam je prišel danes naš Gospod in Kralj... S črkami blestečimi veseli dan v knjigo bo življenja v vek zaznamovan.

Mi, najmlajši borci, združeni s Teboj gremo skoz življenje hrabro v sveti boj! V mislih Tvoje sveto nam živi ime — v prsih bije zate vneto nam srce; sveti žar v nedolžnih sije nam očeh — spi na mladih licih angelski nasmeh; rajski mir objema naš veseli krog: v naši sredi biva vsemogočni Bog.

Mi, najmlajši borci, skoz nebere mrak nesemo ljubezni plamen čist, gorak, lep, svetel in jasen, kakor sonca žar; plamen, ki ne ugasne v duši nam nikdar! Naj divja vihar, divja naj moč peklá — večna luč pred Tabo mirno plapola. Plamen, ki na svet prinesel si ga Ti — naj prežema nas odslej vse dni.

Mi, najmlajši borci, nesemo med svet najčistejše rože, najsvetejši cvet: Cvet ljubezni božje — Ti si naš Gospod, ki boš branil zlega svoj izbrani rod! Ti življenje naše, Ti si naša pot, Ti resnica večna, Ti nas varuj zmot! Tvoja naj desnica vodi do neba nas, najmlajše borce Tvojega Srca!

Marija Brenčič.

Dolžnost vsakega katoličana je, da zastopa povsod in ob vsaki uri idejo kongresa Kristusa Kralja. - Številni darovi naj omogočijo izvedbo tega kongresa.

„Jaz bom vse pritegnil k sebi,

ko bom povzdignjen z zemlje.« (Jan 12, 32.) Odkar je bil Kristus na križ pribit, se uresničuje preroška beseda njegova: »Bom vse k sebi pritegnil.« Na tisoče in tisoče mogočnih ljudi je že živelo na zemlji, ki so na zunaj bolj sloveli, uživali v zemeljskem življenju večjo čast, imeli več privrženecv kot Kristus-Odrešenik. In danes? Kje so danes? Ramzes in Cezar in Neron in Aleksander Véliki in Hanibal in Atila ... sami véliki, slavni možje. Toda kdo se danes zanje navdušuje, kdo se jih danes boji? ... Kdo se danes nanje obrača, če je v stiski, da bi pričakoval pomoči od njih! Kdo izgovarja njih imena v molitvi?

Ludovik XIV., kralj francoski, ki je bil ves omoten vsled svoje moči in sijaja, vsled bogastva in prilizovanja dvorjanov, si je dal ime »sončni kralj«. Ko je umrl, je imel sloveči pridigar Massillon nagrobni govor. Stopil je pred krsto in začel s pretresljivo besedo: »Samo Bog je velik!«

Da, da. Samo Bog je velik in mi ljudje nismo nič v primeri z Bogom, in ti, Ludovik XIV., nisi nič v primeri z Bogom, četudi si živel v tolikem sijaju in veličastvu. Mrtev si in strohnel si. Ti Aleksander Véliki, ti Cezar, ti Karel Véliki, ti Friderik Véliki, ti Napoleon — niste nič v primeri z Bogom. Mrtvi ste in strohneli ste. Ti Phidias, Michelangelo, Raffael, Beethoven, Haydn, Mozart, Schubert, Plato, Sokrat, Aristotel ... Nič niste v primeri z Bogom, ker ste umrli. Samo Bog je velik, na križu umorjeni, a večno živeči Bog. »Jezus Kristus je isti včeraj, danes in na vekov veke.«

In ta Jezus živi nevidno med nami: »Jaz sem z vami vse dni do konca sveta« (Mt 28, 20), in »njegovemu kraljestvu ne bo konca« (LK 1, 33.)

Toda, ali ni ta obljuba Jezusova danes ogrožena? Ali se ni bati zarote iz pekla? Ali nima poglavar teme le preveč privrženecv, ki se drže brezbožnega gesla: »Ne maramo, da bi ta vladal nad nami!« Človeku bi skoraj zdaj pa zdaj zares pogum upadel, če bi ne bilo znano zagotovilo, ki je prišlo iz ust Jezusovih: »Zaupajte, jaz sem svet premagal.« (Jan 16, 33.)

Res je: Zveza brezbožnikov, ki ima svoje gnezdišče v rdeči sovjetiji, išče z denarjem in drugimi sredstvi privrženecv po vsem svetu in jih tudi dobiva, saj ljudi, ki so sami s seboj in z Bogom sprti, ljudi z bolnim razumom in razdrapanimi živci — ni nikoli manjkalo. Toda tudi takih ni manjkalo in jih ne sme zmanjkati, ki se zavedajo, da dere svet brez Kristusa le v pogubo.

Ko je prejšnji papež Pij XI. po kronanju podelil množicam, zbranim na trgu sv. Petra, višjepastirski blagoslov, se je dvignila nad glavami ogromne ljudske množice zastava katoliške italijanske mladine, ki je nanjo bilo zapisano: »O Christo, o morte!« — Ali Kristus ali smrt.

Da, ali Kristus ali smrt. Ali se povrne človeštvo h Kristusu in se reši, ali pa hodi svojo pot brez Kristusa in se pogubi; kajti »Jezus Kristus je isti včeraj, danes in na vekov veke«.

Tega se zavedajo vsi resni, vestni in verni voditelji krščanskih narodov. To spoznavamo tudi mi vsi, ki hočemo ob letošnjem kongresu Kristusa Kralja pripomoči, da bi spregledali tudi duševno slepi ne le pri nas, ampak po vsem katoliškem svetu, in krenili v tabor Kristusov kot odločni sinovi in hčere Cerkve Kristusove, kot bojevniki za slavo Kristusa Kralja in za lastno zmagó in rešitev.

A. C.

Obiskanje Marijino

*Marija gre na daljno pot,
ki čez goré, doline vodi,
v molitev zatopljena hodi:
vsa Njena radost je Gospod.*

*Pozdravlja tisoč jo cvetlic,
saj jih bogato je poletje,
z dreves doni ubrano petje
brezskrbnih in veselih ptic.*

*Devica cilj doseže svoj.
Se klanja teti, jo pozdravlja;
Elizabeta Njo proslavlja:
»Presrečna, ker je Bog s Teboj!«*

*Preprosta hiša — tempelj nov
postal z obiskom je Marije,
nebeško Sonce v njem zasije,
z Njim sreča, radost, blagoslov.*

Rohotnikov.

Skopuh si sam ničesar ne privošči — zato mu je zoprno, če drug kaj zaužije.

Če dovoliš, da ti reče jud »dober dan«, te je že opeharil.

Naš Kralj naj živi!

(Himna za kongres Kristusa Kralja. — P. Krizostom.)

Slovesno. Ne prehitevati!

A. Čadež.

1. Na no-ge, na-ro-di vsi! Iz spa-nja se pre-dra-mi-te, v ar-
2. So - vraž-nik ste-ga ro - ke: vso zem-ljo ho-če - ime-ti, ji

ma - do na - šo vsto - pi - te: } Kri - stus, naš Kralj, naj ži - vi! Naš
Kra - lja Kri - stu - sa vze - ti: }

Poudorno.
Kralj naj ži - vi! Nje - go - vi smo vsi. Nje - go - vi smo vsi.

3. Ne damo Tebe nikdar,
naš Kralj, za ceno nobenol
Prisego kličemo eno:
Vekomaj naš si vladar!
(: Naš Kralj naj živi! :)

4. Preliti hočemo kri,
življenje Ti darovati,
Ti vedno zvesti ostati.
Kristus, naš Kralj naj živi!
(: Naš Kralj naj živi! :)

Katoliška akcija in Kristus Kralj

Kako pomenljivo je to, da častimo Kristusa kot Kralja! V Mehiki in Španiji so šli katoličani neustrašeno v boj in tudi v smrt z vzklikom: Naj živi Kristus Kralj! Po katoliškem svetu vstaja Katoliška akcija, ki navdušuje vernike k apostolski gorečnosti in jih zbira v duhovno armado apostolov, ki se bodo borili za čast in oblast Kristusa Kralja ter za razširjanje njegovega kraljestva. Zato so si organizacije Katoliške akcije izbrale nedeljo Kristusa Kralja za svoj glavni praznik, da se slovesno posvete svojemu Kralju.

Katoliška akcija se zaveda, da se s tem posvečuje veliki nalogi. Verska resnica o Kristusu Kralju je tako lepa in bogata, da nam daje veselje in pogum za delo v božjem kraljestvu. Zato se Katoliška akcija tudi veseli kongresa na čast Kristusu Kralju, ki bo konec julija v Ljubljani, kajti ta mednarodni kongres se prelepo sklada s celotnim programom Katoliške akcije.

Ko se v središču malega, nepoznanega slovenskega naroda prireja mednarodni kongres Kristusa Kralja, bomo s tem pred sve-

tom izpričali, da smo zaveden katoliški narod, ki se s svojim živim katolištvom stavi ob velike in za katoliško Cerkev zaslužne narode. Kongres nas more v tej katoliški zavesti samo še utrditi in apostolsko gorečnost v duhu Katoliške akcije še bolj razplameniti.

Z veseljem in ponosom priznavamo Kristusu kraljevsko čast in oblast. Zato se trudimo z vsemi močmi, da mu služimo z delom v Katoliški akciji.

Kristus je Kralj božjega kraljestva. Imenuje se Kralj sveta, ker je Bog, pa je prišel na svet, da se človeštvu razodene kot Odrešenik. Istotako je Kralj svete Cerkve, ki ni nič drugega, kot od njega ustanovljeno duhovno kraljestvo za vse, ki se bodo po njej izveličali.

Kralj nebes in zemlje je to storil za nas. Ali se ne bomo z veseljem pridružili temu Kralju in njegovemu kraljestvu?

Naš duhovni Kralj je prvi in med vsemi največji. Ni prišel na vladarski prestol po naključju ali zaradi potomstva iz kraljeve krvi, ampak ker izhaja od Boga Očeta, od katerega ima najvišjo, večno oblast. On je Kralj in kraljuje, ne da bi kdaj začel biti in vladati. On je edini, ki vse ve, ki se ne moti, ki je vsemogočen, neumrljiv, nepremagljiv. Kaj so pred njim največji vladarji sveta?

Služiti takemu Kralju je odlika za vsakogar, ki mu služi. Zvestoba, ki nas z njim veže, naj bo zato večna in nespremenljiva.

Kristus se v svojem kraljevanju ne opira na silo, orožje, zlato, ampak na duhovno moč in oblast. On kraljuje našemu razumu po veri, ki jo imamo v njegovo božanstvo in božji nauk; našemu srcu po ljubezni, s katero nas je kupil zase za služabnike, ne, za brate in dediče večnega kraljestva v nebesih. Njegovo kraljevanje je v nas živo, ker smo mu iz srca vdani, ker nam je vera življenje v delih, ki so v Bogu storjena.

Nič posvetnega ne iščemo, ako se navdušujemo za Kristusovo kraljevanje. Le to prosimo Kristusa Kralja, da v njegovi službi premagamo vso posvetnost in sebičnost, da bomo bolj in bolj umeli duha Kristusovega in iz njega živeli.

Beri evangelij, če že ne iz ljubezni, vsaj brez predsodkov in iz njega ti bo vstala čudovita osebna veličina Jezusa. To je nedosegljiva osebnost Kralja. To dostojanstvo, vzvišenost in preseganje vseh ljudi! Ta ljubeznivost, milina, dobrot, a vsa obdana od najvišjega veličastva. Po človeško nam je blizu, a spet neizmerno vzvišen, ker v najpopolnejši človeški naravi prebiva večna božja oseba.

Spoznavajmo osebo Jezusa Kristusa Kralja iz svetega pisma. Tu ga slišimo, vidimo, čutimo, slutimo njegovo bližino, umevamo njegovega duha. Katoliška osebnost raste le iz osebnosti Kristusove.

Kako se ta osebnost odkriva na zunaj? Iz govorov, iz vsake njegove besede žari modrost, ki je ne izmeriš, duhovitost, ki je ne dosežeš. Igraje razprši varljive zanke nasprotnikov in osramoti njih hinavstvo. Kako jim presunljivo gleda v globine srca! Resnica, nič kakor resnica sije iz vsake besede. »Nikdar še ni kak človek tako govoril«, priznavajo tudi najbolj zagrizeni sovražniki. Zares »nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa ne bodo prešle« (Lk 21, 33). In tudi ne smejo preiti, ker so neusahljiv vir življenja v njegovem kraljestvu.

Zlasti pa je naš Kralj nedosegljiv v delih ljubezni. Kaj je bila duša vsega njegovega dela, ako ne resnična volja, da ljudem iz njih dušne bede pomaga k življenju kreposti in milosti božje? Nobeno ponižanje, noben trud, nobena žrtev mu ni bila pretežka, da je potolažil trpeče, razsvetlil zapeljane, rešil grešnike. Neutrudljiv je bil v poučevanju, neizčrpen, ko je delil dobrote in odpuščenje, usmiljen povsod, kjer je našel le iskrico dobre volje.

On Bog — a prijatelj grešnikov, padlih in obsojenih. Usmiljen s prešuštnico, sočuten s sestrama Lazarja, z vdovo iz Najma, z razbojnikom na križu, odpuščajoč nezvestemu Petru in nevernemu Tomažu. Ko je na prvo mesto v svojem kraljestvu postavil zapoved ljubezni, jo je sam prvi izpolnil v nedosegljivem zgledu. Bog je ljubezen! In Kristus je vidna, učlovečena, utelešena, oživljena in delavna ljubezen, ki je Bog.

Ali je kaj drugega, s čimer bi naš Kralj mogel bolj pridobivati za svoje kraljestvo? Sam je uporabil najplemenitejše sredstvo pridobivanja, prav tako tudi mi vršimo apostolat za njegovo kraljestvo v duhu ljubezni Kristusa Kralja.

Apostolat za Kristusa Kralja ima dvojno nalogo: najprej bodi vsak apostol njemu popolnoma vdan, potem pa naj z njim osvaja svet. A drugo brez prvega ni mogoče, prvo pa samo po sebi vodi k drugemu. Za prvo je potrebna pokorna zvestoba njegovim zapovedim, plameneča ljubezen in popolna vdanost.

Šele s temi lastnostmi se moremo ponuditi v apostolsko službo svojemu Kralju. In kaj je v današnjem svetu potrebnije ko to? Mnogi, premnogi ne poznajo najboljšega Kralja. Zapustili so ga, zavrgli, morda se še imenujejo z njegovim imenom, pa ga sramote in

izdajajo. Drugi so mlačni, brezbrizni, nevredni kristjani, ki od Kristusa nimajo ničesar. A Kristus Kralj jim hoče dati vse zaklade svojega kraljestva. Kdo naj tu pridobiva za Kristusa Kralja? Kdo drugi kakor apostoli?

Apostolat je najpopolnejše upodobljenje po Kristusu, z njim se poglobiš v skrivnosti njegovega bistva, umevaš njegove misli in želje, občutiš njegovo skrb za duše, da si zanje obudiš ljubezen in tudi samega sebe njim daruješ. V duhu apostolata za Kristusovo kra-

ljestvo boš v svoji duši občutil ono bridko Jezusovo besedo: »Žetev je velika, delavcev pa malo« (Mt 9, 37).

Zato si ob kongresu Kristusa Kralja izberimo prelepo prošnjo iz Gospodove molitve in jo naprej in naprej ponavljajmo: »Pridi k nam tvoje kraljestvo!« S pobožno vdanostjo v srcu vršimo apostolat z molitvijo za velike in trajne uspehe kraljevskega kongresa in za razcvit Katoliške akcije.

Profesor Alojzij Strupi.

Pridi, Kristus Kralj!

*Glej, slovenska lepa zemlja,
vsa svečanostna, vesela,
nov ornat si je nadela,
nežnih rož je vanj napela:
Tebe čaka kot nevesta,
da Te, Kristus, Kralj veliki,
k nam pripelje cesta.*

*Čuj, od jutra do večera
pojeta Ti log, dobrava,
kliče Te srebrna Sava,
išče Te oko Triglava.
Hiše naše zro v daljave,
da zavriskajo veselja
tisočglasni ave.*

*Pridi, Kristus, Kralj mogočni!
Naše luči vse gorijo,
naše pesmi hrepenijo,
srca Ti naprot hitijo.
Pridi, Kralj, med ljudstvo svoje!
O, naj bo slovenski narod
biser krone Tvoje!*

M. Elizabeta, O. S. Urs.

Novomašnik, bod' pozdravljen!

Na sopraznik Marijinega obiskanja, prvo nedeljo v juliju, bo letos mnogim slovenskim diakonom podeljena milost mašniškega posvečenja. Za te izvoljence božje, za njihove starše, brate in sestre, za vse slovensko ljudstvo in pa za katoliško Cerkev bo ta dan, dan poln nebeškega blagoslova in iskrenega veselja.

Od srca čestitamo vsem našim novomašnikom ter jim želimo obilico moči in vztrajnosti, globokega umevanja in svetega ognja, da bodo ne le mašniki, temveč tudi svečniki, sami polni svetosti in kreposti, in tako posvečevalci ljudstva božjega, njegovi vodniki k Bogu in večnemu življenju.

Krščanskemu ljudstvu je nova maša velik praznik, poln sreče in velikih upov. Naš narod ljubi svoje duhovnike. Poln spoštovanja je do njih. Ta ljubezen, to spoštovanje pa se stopnjuje do pravega občudovanja in vznesenega navdušenja, ako župnij-

ska občina zapazi na svojem dušnem pastirju izjemne, svetniške lastnosti. Cel venec vzpodbudnih primerov splete okrog njegove osebnosti. Vsaka njegova beseda jim je sveta, in v veliko čast si štejejo, če živijo v dobrih odnošajih do svojega dušnega očeta, delilca nebeških zakladov.

In takih imamo danes vse premalo! Temu gotovo ni kriva pomanjkljivost milosti božje, neuspešnost sv. mašniškega posvečenja. Naša človeška slabost, pa vedno bolj tudi mlačnost in vnemarnost, ki zajema celo naše dobre krščanske družine, je temu kriva. Kakor da se je vse naše duhovno življenje, ki bi moralo biti kot studenec žive vode, spremenilo v velikansko mlako ali umazan kal, kjer vlada le luža in gniloba, kjer Kristusov nasprotnik nastavlja svoje mreže in lovi zaspane duše. Zaklad stanovske milosti, katerega položi, vsadi Sveti Duh pri mašniškem posvečenju v duše svojih izbrancev, je sicer

velik, ogromen, a vendar o me je n. Če torej mašnik sam in vsa njegova okolica ta zaklad vedno le razsijpjeta, ga zanemarjata in rušita, ali je potem še čudo, če ga nekega dne zmanjka. To je začetek duhovnikove tragedije, njegovega zloma. In kdor je brez greha, naj prvi vrže kamen na njega...!

»Imitami, quod tractatis.« Posnemajte, kar opravljate! Tako je pri sv. posvečenju škof opominjal novomašnike. Glavna naloga svečenikova pa je vprav sveta maša, t. j. daritev, žrtev. Kdor se plaši te besede, kdor išče le samega sebe, ta naj nikar ne pristopa. Današnje razmere v mnogih deželah, skoraj na celem svetu so prav za prav skoraj do korenin uničile besedo o blagostanju duhovščine in o mirnem, brezskrbnem življenju v župniščih in samostanih. Duhovni boj vlada na celi črti. Zato je duhovnik, ki je zaspan, brezbrizen ali celo slab, dandanes še bolj ko nekdan našemu času tuj in neprimeren pojav. Krščansko ljudstvo take najemnike po pravici odklanja in tuğuje nad njimi, a sovražniki jih zasmehujejo.

Kakor pa krepak spomladanski vihar prezrači vse zatohle prostore, potrga pajčevino ter polomi suhe veje, tako so tudi stiske zadnjih 25 let očistile Cerkev Gospodovo marsikakih nedostatkov. Mnogo zaspanih krmarjev se je prebudilo, ko so valovi časa njih čolnič prav krepko tresli in mu grozili s poginom. In tako je danes katoliški duhovnik bolj in bolj zopet to, kar mora biti: dober pastir. Okrog njega pa se z zupanjem in spoštovanjem zbira njegova čreda, ker ve, da jo vodi na dobro pašo in da je pripravljen za njo darovati svoje imetje in svoje življenje. Kjer pa tega še ni, naj se ljudstvo vpraša, ali ni morebiti samo s svojim slabim zgledom temu krivo. Kajti tudi duhovnik je človek, ki lahko podleže zunanjim vplivom. »Posnemajte, kar opravljate.« Ljudstvo božje, ne pozabi, da je sv. maša tudi tvoja daritev in da si s svojo duhovščino eno telo v Kristusu Gospodu našem. Bolezen enega uda je pa bolezen celega telesa, posebno če je ta ud odličen, kakor je duhovnik na telesu

sv. Cerkve odličen ud. Zato, krščansko ljudstvo, čuvaj in neguj najodličnejši ud duhovnega telesa — duhovščino sv. Cerkve in moli obilo!

Ker smo polni lepe nade, da bodo vsi letos posvečeni duhovniki res pravi duhovniki, t. j. izvedenci v duhovnem življenju, bolj domači v cerkvah kot na shodih; bolj vztrajni v molitvi kot pa v polemiki; boljši spovedniki kot pa politiki; bolj prijatelji ubogih in betežnih kot pa privrženci mogotcev — zato jih od srca pozdravljamo kot najboljši sad nove letine. Pozdravljamo jih kot novoizvežbane častnike in vojskovodje Kristusa Kralja; ne, še bolj kot nova utelešenja Njega samega, ki je Svečenik in žrtev obenem ter naša posvetitev.

Pod zaščito bl. Device Marije Bogorodice bodo prejeli letošnji novomašniki svoje posvečenje in na sopraznik Marije karmelske bo marsikateri izmed njih na slovesen način opravil novo mašo. Njenemu varstvu jih tudi izročamo. Saj stopijo — vsaj v zakramentalnem redu — v najožji stik z njenim Sinom. Njegova usoda, če smemo tako reči, bo nekako — vsaj v presveti Evharistiji — položena v njih roké. Kakor pa že navadna mati bdi in čuva ne le nad svojim sinom, temveč se tudi po njem čuti prav ozko povezano z onimi, ki imajo njenega sina v rokah, tako je prav gotovo, da tudi naša nebeška Mati prav posebno čuje nad mašniki, katerim je dana oblast na Telesom Kristovim. Če bodo vredno in pobožno, polni vere in zanosa opravljali sv. mašo, bo tudi ljudstvo bolj in bolj čislalo ta živi spomenik Kristusove ljubezni in Njegove smrti za nas. Če bodo svečeniki pošteno in zgledno živeli, bo tudi ljudstvo spolnjevalo sv. zapovedi — če bodo glavni udje sveti, bo sveta vsa Cerkev, to skrivnostno Telo Gospoda našega, in svetilo se bo daleč tja v noč brezverja, v meglo verske ter nravske brezbriznosti.

Zato, o Marija, blagoslovi naše letošnje novomašnike ter po njih blagoslovi ves naš rod!

O. Mihael Mlekuž O. S. B.

Posvetovalnica za sklepanje zakonov

Na Silvestrov dan l. 1930 je rajni papež Pij XI. podpisal važno okrožnico, ki se imenuje po prvih treh besedah, s katerimi se začenja, okrožnica »Neomadeževane zakonske zveze« (latinsko »Casti connubii«). Ne samo ves katoliški, tudi nekatoliški svet (protestantje po Nemčiji, Angliji in Ameriki ter pravoslavni) je pričakoval to okrožnico z velikim zanimanjem; bogata Amerika pa tako

zelo, da je naročila v Rimu, naj pošljejo celotno besedilo okrožnice, brž ko bo podpisana, v Ameriko brzojavno. Ker je okrožnica dokaj dolga — v slovenskem prevodu je napisana na 42 precej velikih straneh — so plačali Amerikanci za ta brzovjav nič manj ko 50.000 italijanskih lir.

»Ali so morali biti radovedni,« zažvižga tu kak mehko- in rumenokljuni kos, ki že ali

pa še »frči«. O ne zato, ampak ker je ves pametni svet naravnost hrepenel slišati, kako bo tolmač resnice na prestolu sv. Petra reševal in rešil toliko vprašanj o zakonu, ki so spričo grozno skrunjene zakonske zveze in spričo usodnih zmot o zakonu že kar kričala po jasni rešitvi.

In res — koliko nápačnih misli o zakonu! Koliko neveljavnih zakonov! Koliko nesrečnih zakonov! Koliko grdega življenja, propalosti, zločinov zaradi slabih zakonov! Škofje, duhovniki, pa tudi državniki in rodoljubi — kaj čuda, če tudi sv. oče v Rimu! — so s strahom premišljevali: »Če se zakon zopet ne upostavi v svoji prvotni čistosti, poštenosti in svetosti — saj bo to huje kakor vsaka kuga, vsaka vojska: ljudje, umna bitja, se s slabimi zakoni poživinjajo, od tega propadajo narodi in države, taki zakoni so odpad od Boga ter krščanskega in človeškega dostojanstva.«

Zato je bila ta papeževa beseda kakor sonce, ki je na mah zasijalo v temine zmot in greha, zato jo je z veseljem sprejelo vse, kar je na svetu poštenega in pametnega. In papež ukazuje v tej okrožnici vsem katoliškim patriarhom, nadškofofom, duhovnikom, naj ne-

ustrášeno in neutrudno oznanjujejo večno veljavne božje resnice o zakonu.

Če imajo celi narodi, če ima sam namestnik Kristusov na zemlji, če imajo vsi, ki so bistroidni in pošteni, zakon za nekaj nad vse važnega, potem mora tudi biti nad vse važen, Fant, dekle, ki mislita stopiti v zakon, zavedati se morata, da ta zveza ni samo srčna zadeva tistih dveh, ki se jemljeta, ampak da zakon polaga temelj sreči ali nesreči ne zgolj za kako pet- ali veččlansko družino, ampak za narode, države in vso človeško družbo in da je velikokrat križpot, ob katerem pelje tudi cesta ne le v časno, temveč tudi v večno nesrečo.

Na vse, kar je važno, pa se je treba skrbno in vestno pripravljati, torej tudi na zakon. Zadnjič ste brali, kako se človek na zakon ne sme pripravljati. Povejmo zdaj, kakšna mora biti dobra priprava na zakon.

Najprej — če misliš stopiti v zakon — mora biti v tvoji volji pravi namen, tisti, ki ga je dal zakonu Bog. Božji najvišji namen zakona pa je: zakon mora dajati otrok, ki naj jih starši vzgoje v otroke božje. Teга nas uči pravilno misleči zdravi razum in božja razodeta beseda. Noben cvet

Anvers

Angelski zbor — Kristusu Kralju

Hans Memling

Jezus, Kralj nebes in zemlje

zdaj spomladi ne cvetè samo zato, da lepo cvetè, ampak da prinese sad, ta takega, drug drugačnega. Iz cvetú prave ljubezni, ki mora po božji volji in naredbi vezati oba zakonca, naj prihajajo na zemljo otroci, ki jim Bog po svoji podobi in sličnosti ustvarja umne, nemrljive duše, ki naj se prerodé v otroke božje, živé na zemlji kot otroci božji in dediči nebeškega kraljestva, da postanejo kdaj blaženi posedniki tega kraljestva pri Bogu.

Zakon ni v prvi vrsti zato, da se dva, ki se imata rada, naposled »vzameta« in živita potem v ljubezni in srečnem zakonu. Ne, tale zakonska ljubezen ni najvišji in zadnji namen zakona, ampak samo pot do še višjega cilja, do otroka. Zakonsko ljubezen je neskončno modri Stvarnik zato položil v srci zakoncev, da jih navdaja z željo po otrocih — tako je po božji volji in naredbi. Tako uči zdrava, pravilno misleča pamet, tako uči Stvarnikova beseda v raju: »Rastita in množita se!«, tako uči od Boga postavljena nezmotljiva učiteljica človeškega rodu, Kristusova Cerkev na zemlji.

Pa ti pride kak versko neizobražen ženin in pravi: »A kaj! Otroci so postranska stvar, kvečjemu pa kaka dva.« — Vidiš, takole

govori hlevska svetilka soncu, češ: Sonce, ti nič ne veš, kaj je luč.

Še huje pa bi bilo (o dandanes so tudi takile čudni tički na svetu), če bi pred zakonom ženin takole govoril: »Veš, zakonska že hočeva biti, zato te pa vzamem, ampak samo pod pogojem, da ne bova imela nalašč nobenih otrok.« Če ti, nevesta, na to pristaneš, takle zakon še veljaven ne bi bil, tudi če bi župnik pri poroki ovil deset štol okoli vajinih rok. In ker ne bi bila veljavno poročena, ker pred Bogom ne bi bila mož in žena, je treba tole čimprej povedati župniku, da bo to nečedno in umazano mešetarijo spremenil v veljaven zakon.

»Če sem oženjen, mi nima nobeden nič ukazovati,« pravi kak mož. »Jaz sem veliko bral in vem, kako mislijo o zakonu drugod. Naši duhovniki pa so zaostali ozkosrčneži, ki nič ne vedo ali nam pa resnico prikrivajo.« Pa mu pritegne še njegova žena in pravi: »Moj mož pravi, da tukaj nima nobeden nič komandirati in da je prav, če nočeva imeti otrok.« — Pa prepričaj takega nadutelega modrijana in tako versko neizobraženo žensko! Za prvega so evangelisti knjige, časopisi s krivoverskimi nauki gledé zakona, ženi je pa evangelist njen od Sv. Duha tako grozno razsvetljeni mož. Oba pa imata v svoji glavi velikansko praznino, da nič ne poznata resnic o zakonu, včasih se jih pa tudi bojita spoznati, češ da se nama ne bo treba po njih ravnati. Obema pa bi rekel naš pošteni in krščanski Prekmurec: »Nezgrüntana bedaka!«

Seveda, saj se veliko piše zoper pravi zakon, ali takim knjigam se pravi po kranjsko — gnoj! In kdo piše take stvari? Ljudje s površno pametjo in z veliko predrznostjo, ki so si dobili nekaj površnega znanja samo iz slabih knjig, pa si upajo pisati o najglobokejših stvareh — ljudje, ki jim je ugasnila sveta svetilka božje vere, ponajveč po njih lastni krivdi — ljudje, ki so jim neredne in nebrzdane strasti oslepile oči razuma — ljudje, ki znajo nekaj pisati, potem si pa govoré: »Pametnega ne vemo napisati skoraj nič, pa napišimo kaj takega, kar prija človeškim strastem: ljudje bodo radi kupovali, mi bomo pa imeli denar, ki si ga drugače s poštenim delom ne znamo ali pa počemo služiti.« Pa ti ubogi slepci nič ne pomislijo, da dvigajo tak denar iz banke: »Satan et Compagnie«. Take stvari pišejo dalje ljudje, ki so tako polni napuha, da si govoré: »Hočem, da svet gleda name z občudovanjem, da bom slaven, velik, da bo svet name kazal in govoril: Ta je pa tič, ki si upa udrihati tudi po najsvetejšem!« O ljudje božji, da bi vedeli, iz kako smradljivih greznic se kida tak gnoj v knjige in časopise! In glave, ki tako

mislijo, kakor zgoraj navedena mož in žena, niso prosvetljene, ampak zasmraieni!

»Meni nima, če sem oženjen, nobeden nič zapovedovati.« Človek božji, vendar! Bog te je ustvaril kot umno bitje in ti je dal namen, hočeš nočeš, da živiš kot otrok božji na zemlji. Bog je dal vsaki svoji stvari postave, po katerih naj deluje, živi in raste — pa bi bil On, Bog zakonodavec, tako važno stvar, kakor je zakonska zveza in množitev človeškega rodu na zemlji, prepustil mili človeški volji! Saj tak bog ne bi bil prav nič moder, saj bi to Bog še bil ne! — »Kako naj pa vem, kake postave je dal Bog za zakon? Duhovnikov ne maram spraševati.« — Povej mi: če zboliš sam ali če ti zboli kaj drugega pri hiši, ali pošlješ po čevljarja? Ta zna sicer — vsa čast mu — čevlje delati, ne zna pa zdraviti. Če ti nenaviden sosed naredi kako veliko škodo in ga misliš tožiti, ali boš hodil za svet prašat dimnikarja? Vsa, čisto nehlinjena čast tudi njegovi obrti, toda če zna dimnike ometati, še ne zna zato paragrafov in postav; teh se je učil leta in leta advokat. Če hočeš postaviti hišo, ali boš šel k takemu, ki se na zidarstvo razume toliko kot zajec na boben? Če si bolan, greš k dobremu zdravniku, če imaš kako tožbo, greš k advokatu, če hočeš kaj zidati, se zmeniš s kakim arhitektom in zidarskim mojstrom — samo če hočeš vedeti, kaj je božja volja in postava, o takrat jo pa ubereš k mazačem, padarjem, ciganom in šušmarjem, mesto da bi prašal

duhovnika in mu verjel, njemu, ki je leta in leta študiral božjo zakonodajo, kakor je študiral zdravnik bolezni in zdravila, kakor je študiral advokat postave in paragrafe.

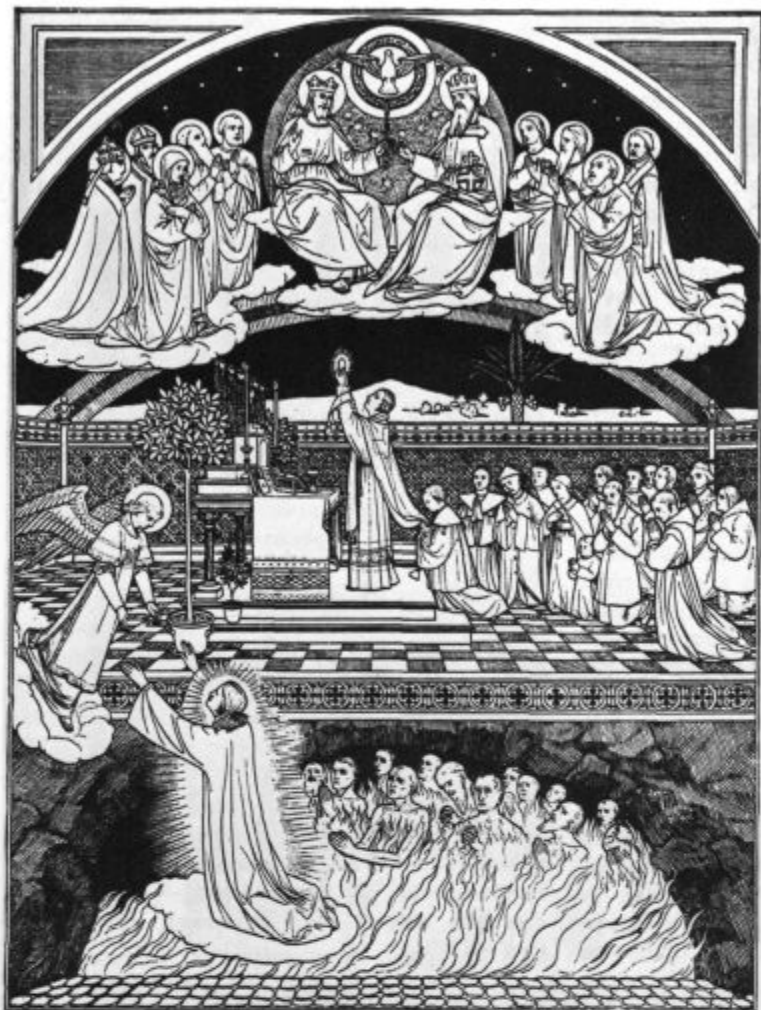
Torej še enkrat: Bog je postavil zakon zato, da prihajajo vedno novi rodovi na zemljo, ki naj jih starši vzgajajo za njih najvišji cilj: da živé kot otroci božji na zemlji. Kdor koli sklepa zakon iz drugih namenov, kdor koli živi v zakonu nalašč proti temu namenu, dela proti večnim božjim naredbam. O pri božji sodbi pride na vrsto tudi vprašanje: Ali si živel v zakonu po mojih večnih in svetih zapovedih in prepovedih?

»Jaz pa se zato poročim, da bom vendar že kdaj imel mir pred tem neprestanim nag-njenjem k zakonu, pred mislimi, ki me naprej in naprej silijo v zakon.« — Čisto prav, tu ni nič ugovarjati, če si le želiš poštenega zakona po božjih in ne po ciganskih postavah. Tudi tisto deklé je imelo prav, ki je na župnikovo vprašanje, zakaj se hoče možiti, odgovorilo: »I zato, da bom poročena!« Dobro, da so bile le vse druge stvari, za katere mora župnik vedeti, v redu, pa kar pisma delat in se pripravljat na dobro spoved pred poroko!

V župnijski pisarni. »Vzel jo bom, pa je.« — »Ali, ker te poznam in sam veš, kako trda je danes za vsakdanji kruh, ali bosta mogla živeti? Ali ima ona kaj?« — »Jaz nič, ona nič, ampak rada se imava, pa je ,viža ven'.«

„Žetev je velika, delavcev malo. Prosite torej Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev“ (Mt 9, 37)

Ob novi maši
(Občestvo svetnikov.)

Seveda, pa se bo ponavljalo čisto takó, kakor poje narodna pesem, kako je čuk vzel sovo:

»Kol'k' sta dote imela, hopsasa?
Eno bučo vina, tralala.
Vino sta izpila, hopsasa,
bučo sta ubila, tralala.

Seveda, od same ljubezni svojega srca bosta živela, pa vijolice in trobentice bosta jedla, kakor neumni otroci pomladi, pa čmrljem bosta med jemala in vse življenje bo en sam tralala! Ko je pa človek tako nerodno ustvarjen, da ima tudi želodec; in ta je velik gospod: prav nič ne poprašuje po ljubezni, še manj po vijolicah in trobenticah in po nekaj kapljah čmrljevega medu; hoče že nekaj, kar bolj podpre: žgancev in kruha in drugih takih dobrot. Zato, fant, dekle, najprej premislita s hladno glavo, ali bosta mogla res živeti, posebno v današnjih hudih časih, potlej šele misliti na zakon! Vino ljubezni je včasih pre-

sneto kmalu izpito in tista buča drobiža, kar sta ga vkup nastrgala za poroko, bo presneto kmalu ubita, vijolice in trobentice odve-tó presneto kmalu. Kaj pa potem? O potem je pa »viža ven«, potem pa pridejo solze, skrb, črno uboštvo in obup in pogosto prepadata oba telesno, duševno in duhovno!

Oče: »Tegale boš vzela, pa mir besedi! Kaj tisti tvoj berač! Ta ima pa grunt, veljavo in denar.« — »Oče, tega ne maram in ga nikoli ne bom! Odpustite, ne morem in ne morem!« — »Kaj, ali takole ubogaš? Ali takole spolnjuješ četrto božjo zapoved? Ali sva te z materjo takole učila?«

Kaj je reči na to? To, da tegale, kar zahteva tale oče, četrta božja zapoved nikjer ne zapoveduje. Starši nimajo pravice, odločevati o stanu svojih otrok. Če se vama hoče hči poročiti, nimata in nimata pravice, siliti jo n. pr. v samostan. Pa tudi narobe ne: če hoče v samostan, nimata pravice, ji to braniti in jo siliti v zakon. Prav tako nobene pravice, vsiljevati ji ženina, ki zanj nikakor ne mara. Če fant ni-

ma veselja do ženitve, nimata pravice, siliti ga v zakon; če sta ga dala študirati, nimata pravice, siliti ga v duhovski stan, če sam neče. Pa mu tudi ne vsiljevati kakega drugega poklica, če se je sam odločil za duhovski poklic ali samostan.

Potem pa — pozor na zelo važno stvar! Če je bil otrok od staršev naravnost prisiljen v kako zakonsko zvezo, tako da le prisiljeno izdavi pred oltarjem svoj »dá« iz sebe, tak zakon ne bi bil veljaven! Treba je to čimprej povedati župniku, da se tak zakon ali poveljavi, če hoče tako prosto- in radovoljno prisiljeni sodrug, ali se pa razglasi za razveljavljenega. — O koliko nesrečnih zakonov je že bilo, če je nespametno, samo na grunt in denar udarjen oče možil svojo hčer z denarjem ali sam izbral sinu nevesto, ki ni imela za fanta prav nobenih lastnosti, ki delajo zakone srečne!

Toda: ali nimajo starši nobene besede, kadar njih otroci sklepajo zakone? Pa veliko,

če znajo biti pametni; saj so njih naravni in najboljši svetovalci; toda samo svetovalci in nič več. Pameten otrok jih bo tudi sam prašal za svēt, posebno pred zakonom, in njih svēt jemal odkritosrčno v poštev.

Kaj pa tole: V vas pridejo cigani. Pa se ti neumen fant vname za kako ciganko kot otepnik ječmenove slame in ti pred starši pri svoji krščenji in krvavi duši pribija s pestjo ob mizo: »Tole ali pa nobene!« — Na'a, taki sramotni zvezi pa imajo starši pravico se upreti. Prav tako zvezi s kako nemarno vlačužo, ki je razvpita v deveto vas; ali pa zvezi s tako, da more vsak pametni človek že naprej videti: »Zdaj pa pojde grunt rakom žvižgat tako gotovo, kot je amen v očenašu.« Če je pa izbrana nevesta poštena, razumna in pridnih rok ter so njena edina napaka samo »beli zeksarji«, ki jih nima, tedaj se pa starši ne morejo in ne smejo upirati.

Pa tudi tam, kjer poroča ženina in nevesto lakomnost, ni sreče in blagoslova

Sveti oče Pij XII. prvokrat kot papež v lateranski stolnici

v zakonu. Če se fant poroči, ne toliko z nevesto, ampak z njeno doto, in če je povrhu še nevesta sama skopa — o denar je mrzel, navadno so mrzlega srca potem tudi taki zakonci med seboj, mrzli za Boga in mrzli za svoje otroke. In v taki pusti ledenici naj uspeva potem otrok, ta cvetna čaša, ki je žejna sonca, sonca — ljubezni in Boga!

Dr. Ant. Zdešar C. M.

Na očetov klic

7. Kako bi mi začeli.

Tla so bila omehčana in razrahljana. Po dolgem pridigovanju in prigovarjanju neutrudljivega gospoda Jožefa so njegove ovčice v veliki večini vendarle prišle do spoznanja, da je še vedno resnična prerokova beseda, ko piše, da smo vsi zašli kakor ovce, vsak jo je zaokrenil na svojo pot. Katoličani vsega sveta so nagnili svoja ušesa bolj na stran krivih prerokov. Seveda — njih beseda je bila sladka, zapeljiva in omotična, pa smo ji verjeli in drveli za njimi. Slišali smo: »Ni greha! Vse je samo nekaj človeškega. Greh so si nekateri izmislili, da bi druge plašili!« Kdo bi taki sladki besedi ne verjel!

Imeli so v KA napovedan tedenski sestanek. In tam so kar po vrsti naštevati, kaj bi bilo treba zboljšati.

»Nedelja in ostajanje zunaj cerkve,« je menil stari Vidmar.

»Pijančevanje in ponočno razgrajanje,« je vedela povedati Stražarica. »Mi, kar nas je mirnih in pametnih, še spat ne moremo. Pa

kako smo zdaj v poletnih dneh spanja potrebni!«

»Kaj pa preklinjanje! Tako ga je polna vsa naša vas kakor zaraščena njiva plevela,« je dodajal Vidmarjev Joža.

»Ali pa tiste neskončne pravde, ki so zasejale že toliko sovraštva v naše kraje in iz nekaterih gruntarjev napravile berače in jim dale popotno palico v roke in jih pognale po svetu. Kdo ne pozna starega Miklavževca! Ali pa njegovega soseda Bičenca?« je hitel praviti Matiček.

»Potem pa tisto neokusno straženje mrličev,« je pristavljaj Dobravec. »Če bi bila zraven res le trohica ljubezni do pokojnega! Saj vidimo, kako vsak le sebe išče. Potem vsak najprej vpraša, če bo kaj pijače. In če bo družčina po njegovi volji. Potem bi šel, drugače pa...«

In še je prišla na vrsto zadeva predolghih jezikov in še to in ono. Včasih niso ti ljudje videli ničesar, zdaj skoraj več črnega ko belega. Kako bi vse spravili s sveta? Vsak je prihajal na dan s svojim predlogom. Dkor

Kardinal Maglione,
državni tajnik svetega očeta Pija XII.

se ne bo držal svoje obljube, naj plača pristo-
voljno nekaj za kazen v prid domače župnij-
ske cerkve, ali naj da določeno vsoto za re-
veže. In še ta in druga beseda je padla.
Dobre volje torej več ko preveč. Vnelo se
je, samo koliko časa bo gorelo. Skoraj je bil
dušni pastir prisiljen gorečnost malo gasiti.

»Nikar s tako naglico! Če ne, bomo pri
svojem delu podobni apostolom, ki so vso
noč delali, pa niso ničesar ujeli. Ali pa tiste-
mu možu, ki je pričel novo stavbo zidati, pa
je ni mogel dovršiti in je moral sredi dela
prenehati.«

»Začeti je treba, je učil pokojni dr. Krek,«
je posegel vmes Vidmar.

»Vse res, oče, toda je vprašanje, kako
začeti. Polovico dela ima narejenega tisti, ki
dobro začne, pravi pregovor,« je povedal
gospod Jožef.

»Hm! Pa nam še to povejte, kako bi dobro
začeli,« bi bil rad vedel Vidmarjev Joža.

»Najprej ne začenjamo brez načrta. Prva
beseda v našem načrtu pa bodi: Ne z vsem
naenkrat! Če ne, se bomo utrudili in upehali,
še preden bomo v resnici začeli. Poglejmo
stavbenike, Kadar začno graditi na novo, za-
čenjajo pri tleh, kadar pa podirajo, začenjajo
pri vrhu. Če bi spodaj začeli s podiranjem,
bi se stavba nanje zrušila in jih pokopala.
Gradijo in podirajo tako, da vsa stavba enako-
merno raste in se dviga, pa tudi enakomerno

pada in se podira. Vse delajo z veliko pre-
vidnostjo, nikjer z naglico in s silo.«

»Kje je pri vsem tem načrt,« je hotel
spet vedeti Joža.

»Nekaj si ga že slišal, pa ne bodi ne-
počakan, počasi boš vse zvedel. Začnimo naj-
prej s kakim lažjim opraviлом. Boj zoper
kletev naj bi bilo tako delo, ali pa skrb za
medsebojno miroljubnost. Poglejmo, kaj nam
je bolj potrebno. S čim naj začnemo? Iz laž-
jega bomo prešli na težje. Ko bomo utrjeni
v svojem delu za duševni napredek, se ne
bomo tako hitro prestrašili in zatrjevali sebi
in svetu, da ne moremo in ne zmoremo. Če
se nam ponesreči in bi spet zašli nazaj v
stare napake, ne obupavajmo! Znova začnimo.
Kar se nam ni posrečilo danes, se bo pa
morda jutri.«

»Kaj ko bi začeli s posvečevanjem ne-
delje?«

»Zakaj pa ne? Potrebno bi bilo, zelo
potrebno.«

»Pa poskusimo!«

»Za eno leto imamo kar dosti dela.«

»Mislite?«

»Kar mislim. Ni namreč posvečevanje ne-
delje samo to, kar smo v začetku omenili.
Kar cela vrsta perečih vprašanj vstaja pred
nami. Ostajanje zunaj cerkve, obisk popoldan-
ske božje službe, odprava nedeljskega dela,
lepo vedenje v cerkvi, prejemanje sv. zakra-
mentov, spoznavanje cerkvenega leta in živ-
ljenje s cerkvenim letom, nedeljsko popivanje
in plesi in še in še...«

»Ohhhhh!«

»Ni drugače. Nedelji moramo priboriti in
povrniti njeno čast in veljavo, kakor jo je
imela svoje dni. To delo moramo opraviti
temeljito. Potem bo nedelja spet v resnici
Gospodov dan!«

»Preveč na široko mislite zastaviti.«

»Ni drugače. Treba je skoraj reči podob-
no, kakor stoji v evangeliju: Pletev — tam
stoji zapisano žetev — torej pletev je velika,
delavcev pa malo. Od svetovne vojne sem
smo s praznovanjem in s posvečevanjem ne-
delje tako daleč zašli, da ne bomo tako kmalu
popravili tega, kar je dosedanji rod nedelji
in njenemu posvečevanju naredil škode.«

Beseda je dala besedo. Nasvetov več ko
dosti. Svetovalcev prav tako. Gospoda Jožefa
je začelo skrbeti, da bo svetovalcev kmalu
več ko izvrševalcev in resnih delavcev. Ves-
selilo ga je pa, da so se njegovi ljudje razvneli
in se začeli gibati in da je med njimi vstalo
spoznanje, da moramo katoliško življenje in
verska načela res dvigniti, da moramo iz be-
sed in besedičenja preiti v dejanja.

»Nič ugibanja, ali bo šlo, ali ne bo šlo.
Mora iti! Ali pa držimo roke križema in

čakajmo, da bo ves svet Boga zatajil in zabredel v najhujše poganstvo.«

Tako se je glasil sklep takratnega sestanka.

»Ali boste čakali?«

Ne! Ne smemo! Začeti moramo, nadaljevati moramo in izpeljati moramo, kar bomo započeli!«

»Bog z vami in njegov sveti blagoslov!«
J. Langerholz.

Dve služkinji

(Jan Plestenjak. — Dalje.)

VI.

Tone in Jernej ter France so godrnjali nad Andrejem, ki je odpravljajl Francko od hiše, mati se je bala le tistega dne, ko bo morala v hrib brez Francke, Domačejkar se je pa vdajal grenkim mislim. Tolažil se je pač: »Bog bo že tako uredil, da bo vse prav!«

Tisti večer pred njenim odhodom je bil posebno prazničen. Mati je pripravila večerjo kot za pustni torek: v ričet je zagrebla prašičevo kračo, poleg ričeta je postavila še skledo kuhanih suhih hrušk, jabolk in češenj. Žlice so na lahko pozvanjale, po vsej hiši pa je zaudajalo po suhem mesu. Tišina je kar bolela in le tu in tam jo je za trenutek pretrgala mehka materina beseda ali pa jo je premotil raskavi glas očetov, ki je bil ta večer nekam jokav in celo tuj.

»Saj to ni več oče!« je menil Tone zase. Rad bi bil spregovoril tehtno besedo, pa se je zbal, da bi mu je ne zadušil jok. Tudi ričet mu ni tako teknil kot drugokrat, Francke pa še pogledati ni mogel, ker bi ga bile takoj solze oblile.

Odmolili so rožni venec. V trdi noči ni bilo od nikoder čuti glasu. Le v ravnini se je vlekla železna kača čez polja, se zajedala v smrečje in hrastovje in bruhalo ogenj iz svojega žrela. Domačejkarjevim ni bilo do spanja. Vsi so hoteli pomagati Francki, ki je svoje beraško premoženje spravljala v culo. Mati ji je namaknila še krljev in suhih hrušk in zdaj in zdaj ji je zdrknila v culo solza. »Pa novih rutic ne pozabi!« je skrbela in vsak kos po dvakrat pregledala, če je dobro opran in če ni morda strgan.

»Méstenci so sitni!« je modrovala v jokavi zadregi, skrbno pa zavila med rute birmske mašne bukvice in trak Marijine družbe s svetinjico.

»Nikoli se ga ne sramuj! Najprej poizvedi, v katero župnijo boš pristojna in se koj zglesi! Marija ti bo pomagala in te bo tudi varovala, da boš poštena in zvesta Bogu.« Mati ni mogla več, stisnilo jo je za vrat, kot bi bil to nadušljivi kašelj, solze so se ji vlile po velih licih. Zaokrenila je obraz, da bi zatajila jok, toda Francka jo je opazila. Krčevito je zajokala.

»Francka, nič ne maraj, saj si ne bomo tako daleč narazen,« je hotel tolažiti Domačejkar, čeprav so se mu njegove lastne besede zdele plehke, brez soka in zvoka. Tudi njemu so se rosile oči.

Mati premišljuje, če je molek že vložila v zavoj. Franca ga ji pokaže.

»Se nisem spomnila, da sem ga že založila,« se je nekako opravičevala in z materinsko skrbljivostjo zlagala rute, robce, predpasnike skupaj. Nato skoči v čumnato in se takoj vrne.

»Tole bi bilo pa za prvo silo, da ne boš lačna.«

V posebno ruto ji je zamotala hlebček kruha in kos prašičeve krače.

»Mati, doma boste bolj potrebni!« se je branila Francka in odrivala ruto.

»Le pusti! Nič ne veš, kdaj ti prav pride,« jo je zavračala mati.

»Francka, nožiček boš pa rabila. Na, vzemi mojega, za doma mi bo dober popkar,« se je ponudil Tone in ji molil nožiček, ki ga je nekoč kupil na sejmu.

Eugenij Pacelli
(sedanji papež) kot 5 letni deček

*Cerkev sv. Helene
na Magdalenski gori (1058 m) nad Gosposveto*

»Tone!« Franckin glas je bil prošnja in je bil klic hvaležnosti.

»Tone, le sam ga imej!« se je izgovarjala.

»Za spomin ti ga dam!« je odrival nožiček Tone. Francka se je vdala in se z mokrimi očmi zahvalila.

»Ne bom ga zgubila!« Drugih besedi ni našla.

Tisto noč je Francka slabo spala. Ves nov svet se ji je odpiral in od samega namišljenega sonca so jo pekle oči.

Mati pa tisto noč sploh ni zatisnila očesa. Vso noč se je premetavala po postelji in mislila le na Francko.

»Sirota, tako mlada še, pa bo že morala med tuje ljudi. Mati božja, ti ji stoj ob strani, saj je tebe izvolila za Priprošnjico,« je skoraj glasno ihtela.

Ni se še dobro zdanilo, jo je že vrglo s postelje.

»Poklicati jo moram!« je zaihtelo v njej; toda Francka je bila že napravljena. Klečala je pred sliko Matere božje. Sliko je prejela ob sprejemu v Marijino družbo. V solzah se je priporočala svoji Zaščitnici in niti opazila ni matere, niti je ni slišala, ko je stopila v njeno sobico. Lahno se je je dotaknila, da se je Francka kar zgrozila.

»Mati!«

»Francka!«

Obe sta se znašli na kolenih pred Marijino podobo. Obema pa je bilo pri duši tako

bridko, da nista mogli ne mati in ne Francka do besede.

»Da je moralo do tega priti!« je ihtelo v materi.

»Mati!« je kriknila Francka. Kar utrgalo se je iz nje, da je mater zbolelo v duši, kot bi ji kdo prebodel srce.

»Francka, nič ne bodi huda!« je vzdihnila mati; glas ji je drhtel. »Odpusti mi, da moram v svet. Hudo mi je, toda z božjo pomočjo bo že kako. Morda boš srečna in morda nama boš kasneje hvaležna!« je s presledki izgovarjala, pa ji je sproti vsako besedo skoraj zadržalo skrito ihtenje.

Mati je odhitela pred ognjišče. Že prejšnji dan je pripravila vse potrebno za zajtrk.

»Mlečno kašo ima Francka tako rada!« je nekaj reklo materi in že je prasketal ogenj in ožarjal materin obraz, ki se je čez noč kar vidno postaral.

Nemo so stali pred vežo Tone, Janez in France, Domačejkar je pa sedel za mizo, si podprl glavo in se Bog ve kam zamislil.

»Lovriček, le napravi se!« je velela mati.

»Koj!« se je oglasil Lovriček in čez nekaj minut je bil že pri materi.

»Z nama pojdeš!« je odločila, Lovriček je pa odbrzel k bratom:

»S Francko pojdem! S Francko!« Imenitno se mu je zdelo, da je mati njega določila za spremstvo in ne Toneta, Janeza ali Franceta.

»Srečno!« je zaječalo iz očeta. Prvič v življenju je Francka začutila očetovo desnico v svoji.

»Pa piši!« je zastokal Tone; Janez in France sta pa zakrila obraz, da bi utajila solze.

Mati je bila vsa praznična in tudi Francka. Lovriček je pa brezbrizno racal za obema.

Domačejkar je s sinovi stal za skednjem in gledal za odhajajočimi, dokler niso utonili v globeli za gričem.

V grapah so še pile megle vodo, z drevja je kapala rosa, divja kokoš je zaplahutala mimo grmičevja, v višavi se je pa oglašal kragulj.

Skoraj vso pot so molčali. Lovriček se ni mogel domisliti kaj pametnega, mati ni mogla do besede, Francki pa je zadavilo vsako besedo že v grlu.

V Loki je mati molče smuknila v trgovino, iz katere je omahljivo dišalo po belem kruhu, po štrukljih in bobih.

»Francka, vzemi za pot!« ji je ponudila dva štruklja. Lovričku so se oči kar odebelile in jezik mu je sam od sebe zacmokal.

»To so dobri!« je glasno razodel svojo misel.

»Na!« Francka ga mu je odlomila dobršen kos, da se je Lovričku kar zasmejala. Mati pa

ga je ošvignila z očmi, kot bi hotela reči: »Privošči vendar Francki, služiti bo morala!«

Na postaji je bilo le nekaj zaspanih obrazov, potovka je gostolela tako hitro, da jajčarice niso moge vmes.

»Kmalu bo vlak!« je komaj slišno spregovorila mati.

»O!« je vzdihnila Francka.

»V Ljubljani kar na postaji čakaj, Andrej te bo že našel,« je hitela mati.

Od žabnice je že sopihal vlak, bruhal iz sebe umazane oblake dima, zabrlizgal in zakrožil proti postaji.

Materi so noge klecale, Francki se je vrtelo v glavi, Lovriček se je pa zagledal v strašni stroj z železnim kolesjem.

Francka je vstopila, prej ji je pa mati še segla v roko in ji stisnila nekaj drobiža, morda svoje poslednje premoženje.

»Pridna bodi in na Boga ne pozabi!« je jecala v slovo, vlak je zapiskal in kolesje je zaropotalo.

»Z Bogom, mati!« je kriknila Francka, mati se je pa opotekala in si brisala oči.

»Francke ne bom videl več!« je zatulil Lovriček in hotel za vlakom, ki se je že odmikal očem.

Vlak je drdral po dolini mimo brezovega gozda, mimo njiv in hiš.

(Dalje prihodnjic.)

I Z Ž I V L J E N J A C E R K V E

Godovni dan sedanjega svetega očeta Pija XII. je bil 2. junija, na sopraznik sv. Evgenija. Kardinalski zbor je izrazil ob tej priložnosti svoje čestitke. Papež je v kratkem zahvalnem odgovoru omenjal svoje prizadevanje za mir in pripomnil, da je dobil od državnikov jamstvo, da bodo storili vse za ohranjenje svetovnega miru. Sv. oče je poudaril, da mora zmagati razum in da se tudi sicer težke krize lahko rešijo s pravičnostjo, ki jo je treba postaviti pred silo.

Spominska cerkev. V mestu Sestri Levante blizu Genove je bila posvečena nova velika cerkev Kristusa Kralja in nebeške Kraljice — kot spominska cerkev papeža Pija XI. Posvetil jo je kardinal Boetto ob udeležbi velikanske množice vernikov. Zvonovi nove cerkve so imenovani po enciklikah Pija XI.; okna, ki jih je 36, so pa okrašena s slikami od Pija XI. proglašanih svetnikov in svetnic. Ena izmed kapel se imenuje Pijeva kapela z marmorno podobo pokojnega papeža.

Zbor 3000 duhovnikov, med njimi več škofov in kardinalov iz Italije, ki so člani združenja duhovnikov - častilcev svetega Reš. Telesa, je sprejel konec aprila papež Pij XII. Govoril jim je o veliki zaslugi bl. Petra Julijana Eymarda, ki ima zasluge, da se je češčenje Zveličarja v presv. Zakramentu tako razširilo, kakor ni bilo še nikoli. Sv. oče je pozval vse navzoče, naj to prelepo in potrebno češčenje, ki je vir neprecenljivih milosti, širijo kar moči tudi med vsemi verniki, saj jim bo poročstvo srečnega življenja in večnega zveličanja.

Vatikansko mesto, Dne 12. maja 1939 sta bila Nj. Vis. knez-namestnik Pavle in kneginja Olga, ko sta bivala na obisku kraljevske in cesarske italijanske rodbine, sprejeta pri sv. očetu Piju XII. v slovesni avdienci. Knezu in kneginji so bile izkazane vse časti, s katerimi se navadno sprejemajo samostojni vladarji. Avdienca je trajala pol ure. Sveti oče je podelil knezu-namestniku red zlate ostroge, kneginji Olgi pa umetniško izdelano podobo blažene Device Marije z Detetom Jezusom.

Katoliški prerod. Slovaški ministrski predsednik dr. Jožef Tiso je povedal takole sodbo o slovaški samostojni državi: »Koristi katoliške Cerkve so docela zavarovane. V naši deželi doživljamo zdaj velik katoliški prerod. V vseh šolah visi razpelo, versko poučevanje po šolah je obvezno; vojaki se morajo udeleževati nedeljske službe božje. Nedeljsko posvečevanje se pospešuje tudi s tem, da morajo biti trgovine zaprte. Mislim, da se ne more nikjer ne na vzhodu ne na zahodu, kjerkoli prebivajo katoliški narodi, katoliško življenje bolj svobodno in vsestransko razživljati kot pri nas. Mi smo in ostanemo to, kar smo vsekdar bili: katoličani in Slovaki, kajti to je edino prava podlaga naše skupnosti. Tisk, film, radio, umetnost, slovstvo, znanost — vse se bo pokristjanilo... Ustava slovaške države se bo uravnala po načelih okrožnice »Quadragesimo anno«. — Nove pisemske znamke na Slovaškem imajo tudi verske znake in kažejo slovaške cerkve, deželne patrone, sv. Cirila in Metoda.

1300 letni jubilej katoliške Cerkve na Hrvaškem bodo praznovali k letu v spomin na prve stike hrvaškega naroda s sveto rimsko Cerkvijo l. 640. Hrvatski škofje v Jugoslaviji so že zdaj v ta namen poslali svojim vernikom skupno pastirsko pismo. Izvoljen je poseben odbor, ki bo sestavil načrt za enotno proslavo tega dogodka.

Potres v državi Chile (januarja 1939) je napravil silno veliko škodo tudi na cerkvah in cerkvenih poslopih. V mestu Concepcion je uničena stolnica in 9 cerkvá (vseh je 14). Tudi so razdepane vse katoliške šole in zavodi. Več katoliških redovnih družb se je moralo izseliti drugam, ker nimajo sredstev za preživljanje. Škofje so se podali osebno na potovanje po Argentini, Braziliji, Kanadi in USA, da s predavanji opozarjajo na pomoč, ki jo potrebuje tako prizadeta dežela Chile.

Katoliško prebivalstvo v Braziliji narašča. Vseh katoličanov je že nad 40 milijonov, torej več kot v Združenih državah Severne Amerike in Kanade skupaj.

Dan bolnikov za misijone je po naredbi † sv. očeta Pija XI. binkoštna nedelja. Tisoči in tisoči bolnikov in betežnikov združujejo ta dan svoje križe in bolečine s trpljenjem in križem Kristusovim, da bi na ta način zaslužili milost spreobrnjenja nesrečnim poganom.

Izredna katoliška zavest in požrtvovalnost. »Osservatore Romano« poroča, da so katoliški uslužbenci cestne železnice na Irskem spravili letos skupaj toliko denarja, da se je moglo 10 bogoslovcev v ondotnih semeniščih pripravljati na duhovski stan. S tem je obenem ovržen očitek, kakor da bi bili irski delavci v marksističnih vrstah. Se-

nator Campbell je v nekem govoru v Dublinu rekel: »Prepričan sem, da od 250.000 delavcev in nameščencev še en odstotek ni takih, ki bi bili v nasprotju z nauki katoliške Cerkve.«

»Pro Deo« — Za Boga — se imenuje mednarodna zveza, ki ima nalogo, da ustvarja čim širši odpor zoper brezboštvo ruskega boljševizma. Sedež ima v Ženevi. Zadnji čas je ta zveza obsodila tudi to, da so se vodilni moške v Angliji skupno s Francijo spustili v pogajanje s sovjetsko vlado in da hočejo skleniti pogodbo, ki je sicer politična in vojaška, a bo brez dvoma povečala le vpliv one osovražene sovjetije, ki skuša s svojimi protibožnimi in prekucijskimi načrti zajeti tudi Evropo. S svojim ugovorom je zveza »Pro Deo« podprla obenem vse one angleške državljanke, ki se upirajo tej zvezi, ker se zavedajo, kako nemoralno in nevarno je vezati se s kakršnimikoli pogodbami, četudi iz še tako važnih političnih razlogov, z zastopniki one komunistične strahovlade, ki sovraži vsa verstva in ki hoče ime Boga izruvat iz vseh src. Zveza »Pro Deo« je svoj ugovor naslovila predvsem na anglikanskega (protestantskega) nadškofa v Canterburyju, s tem pa na vse, kateri se ogrevajo za to nepričakovano pogodbo. Protest kliče škofu v spomin, kako se je preganjanje vere v Boga, preganjanje vernikov nadaljevalo v sovjetiji že 20 let in kako je lani ponovno izbruhnilo.

Neumljivo je res, kaj si svetna politika vse dovoljuje in s kako lahkoto najvažnejše verske zadeve kratko in malo prezira!

Prva maša v Madridu. Pod tem naslovom je poročal angleški major Barnes, ki je bil po rešitvi španske prestolnice iz rok »rdečih« priča, kako se je ljudstvo zopet vračalo h krščanskemu življenju. Takole piše: »Kakor so se ogromne množice vrstile okrog skupnih kuhinj, ki jih je postavila dobrodelna družba »Auxilio Social«, da so prejemale hrano za oslABLJENO telo, tako so se zbirali stotisoči vernikov, da bi bili deležni hrane za onemogle duše... Morda je Španija edinstvena dežela, kjer je vera nekaj splošnega, kjer upanje in krščanska ljubezen v pristnem krščanskem izročilu strastno žarita...«

Kdo je povzročil špansko revolucijo? Katoliški list »La revue intern. des sociétés secrètes« trdi, opiraje se na listine španskih in francoskih framasonov, da je prva revolucija, ki je proglasila špansko republiko, kakor tudi državni udar republikanske vlade l. 1936, ki je ponaredila izid volitev in ki naj bi uvedla komunistično državo — delo framasonov. Vodilne osebe republikanske Španije: Azana, Lerroux, Fernando de los Rios, Indalecio Prieto, Alvaro de Albornoz,

Largo Cabalero in Martinez Barrio — so framasoni. Ko je bila razglašena republika, so masoni izjavili: »Bolj popolna framasonska revolucija ni mogoča kot je španska.« Kako je sodelovala sovjetija in nje brezbožno marksistično neronstvo — pa vsi dobro vemo.

Sto mašnih kelihov so darovali ogrski škofje za cerkve na Španskem, ki so jih bili oropali »rdeči« v času zadnje državljanske vojne. Med verniki na Ogrskem so bile pa na binkoštno nedeljo nabirke, ki so se oddale za popravo porušenih cerkvá na Španskem.

Čiščenje na Poljskem. Predsednik poljske republike je izdal odlok, po katerem so razpuščene in prepovedane vse framasonske družbe, pa tudi društva, ki so od framasonov odvisna. Kdor bo za naprej član takih družb ali dal podporo, ga bo zadela denarna kazen in bo moral v ječo do petih let. Kdor bi pa tako družbo ustanovil ali vodil, bo kaznovan z zaporom najmanj dveh let. Podobna kazen je napovedana vsakomur, ki bo podpiral delovanje kake družbe, ki je odvisna od proustozidarstva. — Sicer so za zdaj prizadete najprej samo judovske framasonske družbe, vendar je že veliko, da je izdana taka prepoved vsaj v načelu in je pričakovati, da bo framasonstvo na Poljskem popolnoma odpravljeno.

Tudi na Vzhodu se zbirajo verniki k proslavi presvete Evharistije. Prve junijske dneve je bil Evharistični kongres na Libanonu. Sv. oče Pij XII. je poslal tja kot svojega zastopnika kardinala Evgena Tisseranta, ki je tajnik kongregacije za vzhodno Cerkev.

Iz katoliške Afrike. V Alžiru v Afriki so imeli velik Evharistični kongres, kar priča o živahnem razvoju katoliškega življenja med ondodnim prebivalstvom. Papežev odposlanec na tej svečani proslavi Kristusa Kralja je bil pariški nadškof kardinal Verdier. Povsod je bil svečano sprejet. Sveti oče Pij XII. je nagovoril udeležence kongresa, ki jih je bilo okrog 100.000, po radiu v francoskem jeziku.

Spričalo verske obnove. Veliki teden je opravilo v vseh domovih po Švici najmanj 10.000 fantov oddeljene duhovne vaje, odnosno so se udeležili tako imenovanih dni tihe zbranosti. Ti fantje so vsi člani katoliških mladeniških zvez.

Seznam umorjenih škofov na Španskem je bil objavljen oni dan. Zapisnik pove, da so rdeči pomorili 12 višjih pastirjev katoliške Cerkve, in sicer: škofo iz Almerije, Barcelone, Cuence, Kadiza, Jaena, Leride, Segorbe, Siguenze, Teruela, apost. upravitelja iz Barbastra, pomožnega škofa iz Tarragone in škofa priorja iz Ciudad Realá. — Nadškof iz Valladolida je umrl, ko je po 55 dnevem ujetništvu ušel v San Sebastijan; 94 letni škof na

Minorki je umrl takoj, ko je bil spuščen na prosto. Rdeči so ga ves vojni čas imeli v ujetništvu.

Begunstvo ga je osrečilo. Med najslavnejše kitajske pisatelje spada Cheng Tzu-yü. Svoj čas je celo naravnost sovražno pisal proti krščanstvu. Ob času sedanje vojske med Kitajci in Japonci je pa kot begunec našel zavetje v Amoyu, kjer je spoznaval dobrodelnost in življenje katoliških misijonarjev. Milost božja ga je privedla nato kmalu v katoliško Cerkev. V krogih izobražencev je napravilo to spreobrnjenje velik vtis.

Oklic posebne vrste, ki bi bil potreben marsikje tudi drugod: V Burgosu (Na Španskem) so bili o velikonočnem času po hotelih, kavarnah in javnih prostorih nabiti letaki s tole vsebino: »Če nisi katoličan, to ni zate. Če si pa katoličan in svoje velikonočne dolžnosti ne spolniš, te je pa lahko sram. Premačaj torej lenobo, odloži sramežljivost in stori svojo dolžnost, da bodo velikonočni zvonovi tudi tebi veselo zapeli.«

Vrhbosanska nadškofija je dobila pomožnega škofa; imenovan je za škofa dr. S. Čekada, ki je z velikim uspehom deloval in še deluje v dušnem pastirstvu; zadnji čas je bil župnik v Bosanskem Brodu. Spretno sodeluje tudi v slovstvu in pri katol. časopisju; bil je dalj časa urednik »Katol. tjednika«. Bog daj obilno blagoslova v novem poklicu!

PO DOMOVINI

Od 25.—30. julija. Trdno upamo, da se bo VI. mednarodni kongres Kristusa Kralja v Ljubljani prav posrečil. Prispevki za kritje stroškov kažejo, da se je naselilo med naš narod pravo umevanje o pomenu tega kongresa, ki naj vname naša srca z obnovljeno ljubeznijo do Kristusa — Kralja narodov, utrdi vez med katoličani vsega sveta za duhovno obrambo kraljestva Kristusovega, obenem pa izpriča, da smo Slovenci omikan, kulturne katoliški narod.

Ta kongres bo — tako je zapisal ljubljanski škof, prevz. g. dr. Gr. Rožman — največja sedanja katoliška manifestacija. Naznanilo o kongresu je izzvalo v inozemstvu za čuda velik odmev; prijavilo se je 13.000 udeležencev iz tujine, toliko, da jih vsi hoteli Slovenije ne morejo sprejeti pod streho. Zaradi tega je moral kongresni odbor nasvetovati, naj se iz vsake države pripelje le primerno število zastopnikov, da jim bo mogoče preskrbeti stanovanje in prenočišče. Odbor prosi vse hišne posestnike v Ljubljani in okolici, da bi ponudili razpoložljive prostore za kongresne dni v uporabo tujcem. (Vse po-

nudbe je treba naznaniti agenciji »Putnik« v Ljubljani.)

Udeleženci so priglašeni iz Anglije, Hollandije, Belgije, Francije, Švice, Španije, Italije, Poljske, bivše Češke, Moravske, Slovaške, z Madžarske, iz Romunije, iz držav Severne, Srednje in Južne Amerike, iz Afrike, Palestine, Azije, Indije, Kitajske in celo iz Avstralije.

Ljubljanski škof, ki je predsednik stalnega odbora za mednarodne kongrese Kristusa Kralja, vabi in prosi vse Ljubljančane in okoličane, da bi vložili vse svoje moči in vso dobro voljo v to, da bomo zmogli to največjo manifestacijo za mir v kraljestvu Kristusovem.

Glas o Sloveniji in Slovencih še nikoli ni šel tako daleč po svetu kakor sedaj, ko vse piše in govori o mednarodnem kongresu Kristusa Kralja, ki bo v beli Ljubljani konec julija. Ta mednarodna proslava ima sicer strogo verski značaj, saj namerava združiti vse narode, ki so v marsičem razdvojeni, v trdno obrambno versko skupnost, v kraljestvu bratstva in miru v Kristusu. Kongres je pa za nas Slovence tudi največje važnosti v narodnem oziru. Ko bomo slavili ta veliki praznik, bomo imeli obenem lepo priložnost, da pokažemo poleg svoje vernosti in verske vneme tudi svoj narodni čut in ponos. Slovenija bo tako deležna obilnih dobrodejnih sadov kongresa: duhovnih in zunanjih. Gotovo je, da imamo pred očmi v prvi vrsti notranjo, duhovno pomembnost kongresa. Toda nehoti bo s to pridobitvijo povezana tudi druga korist: ime slovenskega naroda bo šlo po vsem svetu. Našo lepo domovino bodo spoznali odlični tujci in jo vzljubili, ime katoliških Slovencev bo zaslovelo vsepovsod.

Naj bo hvaljen . . . !

*Bog,
naš Oče,
naj bo hvaljen!
Hvaljen za misli neugasne,
ki so nam zvezdice jasne!
Hvaljen za želje in željice vse,
kakor se v srcu nam čistem rode!
Hvaljen za zdrave počutke,
hvaljen za svete trenutke!
Naj bo hvaljen
naš Oče,
Bog!*

Vekoslav Skuhala.

»Živeli Slovenci!« ta klic je prišel iz ust in iz srca poglavarja svete Cerkve, papeža Pija XII. Ko je skupina 473 Slovencev in Slovenk, med njimi zastopniki fantovskih in dekliških odsekov v krojih, odnosno v narodnih nošah, meseca maja obiskala sveto mesto Rim, je bila deležna tudi skupnega sprejema pri sv. očetu. Med čakanjem na avdienco so slovenski romarji zapeli več Marijinih pesmi, kar je med drugimi tujci izzvalo občno pozornost. Pri sprejemu je papež spregovoril z ozirom na mnogo navzočih novoporočencev nekaj prisrčnih besedi o pomenu krščanske družine in krščanske vzgoje. Nato se je pa obrnil do Slovencev in jih nagovoril najprej s slovenskim pozdravom »Hvaljen Jezus!« Sv. oče je poudaril, da ga zelo veseli in tolaži, da je versko življenje med Slovenci, ki jih močno ljubi, tako cvetoče, in da si tako prizadevajo, da bi se to življenje s pobožnostjo do presv. Srca Jezusovega, pa z Marijinimi družbami in s K A poglobilo. Še bolj naj okrepijo to, kar smemo imenovati hrbtenico verske omike: trdno zavest in jasno izpoved katoliške vere in tesno zvezo z apostolsko stolico. Tako bodo obenem dobri Slovenci in zvesti sinovi svoje drage jugoslovanske domovine, kateri najvišji poglavar Cerkve želi trajno srečo in blagostanje in najbogatejši blagoslov od Boga. Končal je s slovenskim poslovilom: »Živeli Slovenci!«

Ko je sv. oče odhajal, so ga obdali najprej Slovenci in se poslovili s poljubom svetinjskega prstana na roki. Po avdienci je bil posebej sprejet od sv. očeta škof ljubljanski dr. Gr. Rožman. Ob tej priložnosti se je Pij XII. posebej zanimal za naše organizacije, ki so nastopile v krojih.

Med slovenske novomašnike štejemo tudi g. Mihaela Čepona, ki je stopil prvokrat kot duhovnik k daritvenemu oltarju na belo nedeljo v severnoameriškem mestu Waukeganu države Illinois. Rodil se je v Ameriki v North Chicagu. Njegov oče († 1929) in mati sta prišla v Ameriko l. 1901 iz Horjula. Imela sta 13 otrok; 9 je še živih. Slovenska župnija Matere božje v Waukeganu je izredno počastila svojega farana-novomašnika. Vsa okolica je bila v slovenskih in ameriških zastavah, hiše so bile okrašene s cvetjem. Spreveda v cerkev so se udeležila vsa društva s prapori. Vsa naselbina je bila pričujoča. Na slovesnost so prihiteli slovenski duhovniki od blizu in daleč. Slavnostni govor je imel v slovenščini g. M. Butala, župnik iz Jollieta, v angleškem jeziku je pozdravil novomašnika rektor bogoslovja msgr. Hillenbrandt, pri obedu pa farni župnik, Slovenec Hiti. Nove maše sta se udeležila tudi župana iz Waukegana in North

---

Ali ste že kaj darovali za kongres Kristusa Kralja ?

Chicaga. Ganljiv je bil zlasti prizor, ko je novomašnik podelil svoji materi blagoslov.

Smrt je končala težav in preskušenj polno življenje Iv. Franketu, župnika v Zapogah. Pokopan je bil na binškočno nedeljo popoldne. Po vsej župniji je šel glas: »Škoda takega dobrega in blagega gospoda.« Tudi duhovni tovariši so ga spoštovali in ljubili in bridko občutili njegovo izgubo. — Pokojni župnik je bil sin † profesorja in slikarja Franketa v Ljubljani. Njegov bratranec Franc Franke vneto in uspešno deluje kot župnik v Oseku pri Šempasu blizu Črnič, kjer je bil tudi rajni gospod Ivan kot mlad kaplan začel dušno pastirovanje. Pozneje je bil kurat v Štjaku, pred izbruhom svetovne vojske se je preselil k kanalsko dolino. Tu ga je zalotila vojna vihra in odvedla v internacijo na Sardinijo. Ko se je vrnil, je nastopil službo v Čepovanu in pozneje na Vogrskem; pred 8 leti se je preselil v ljubljansko škofijo z Zapoge. — N. v m. p.!

Nenadoma je 2. junija umrl Matej Tomazin, bivši duhovni pomočnik v Cerkljah ob Krki. Odlikoval se je kot veččak na organizacijskem torišču, zato je imel dalj časa glavno zaposlenje na tem polju — za javni blagor, vendar je pa vsekdar rad pomagal tudi v dušnem pastirstvu. Pogrebnih obredov in svete maše v Naklem se je udeležilo sila veliko domačinov, mnogo prijateljev in lepo število duhovnikov. R. i. p.!

Kristusu Kralju

*Moj duh zastrmel je v nebesa,
zagledal Tvoj prestol svetel,
pred Tvojim obličjem sijajnim
nadangelov kor se je zbral.*

*In krog je svetnikov tam klečal,
zamačnjen v blesteči Tvoj kras,
in s himnami angelov družil
zveličanih vseh se je glas.*

*Glej, v našo prišel domovino
navdušen je narodov zbor
in klice, molitve in speve
na rajski pošilja Ti dvor.*

*Središče je zemlje slovenske
prekrasno ovenčan oltar,
najboljši vseh narodov Tebi
ljubezni prinašajo dar.*

*Prisegajo vsi Ti zvestobo,
močnejšo kot skala in hrast,
in širiti hočejo Tvojo
po zemlji vesoljni oblast.*

*Zedinjenih vrst ne poruši
nikdar ne napad ne vihar,
Ti, Kristus, pa Kralj na vse veke
in nepremagljivo boš Vladar!*

Franjo Neubauer.

Lavantinska škofija. Umrl je v Smartnem ob Paki dekan in konz. svetnik Karel Prešker v starosti 75 let. Pogreb je bil ob veliki udeležbi vernikov in duhovnih sobratov dne 6. junija. Bog bodi plačnik skrbnemu župniku, ki je zadnji dve leti v mučni boleznju mnogo trpel.

MARIJINE DRUŽINE

Katoliška dejavnost je iznajdljiva in išče povsod potov za svoje apostolstvo. Na Ogrskem, v mestu Szeged, imajo izredno lepo lursko kapelo, ki so jo postavili in uredili po prizadevanju ondotnih številnih kongreganistov v neki duplini s krasnimi kapniki. Duplina je 11 metrov visoka, kip Marijin pa dva metra.

Tu, v tem svetišču je imel zadnje poletje neki ondotni novomašnik svojo prvo mašo. Na naznanilih in vabilih je bilo natisnjeno »sodalna primica«, t. j. nova maša kongreganista (Marijinega družabnika).

Velik vtis je napravilo na vse goste in navzoče, ko je novomašnik pri prvi sveti daritvi ponovil »posvečenje« Mariji, kakor takrat, ko je bil sprejet v Marijino družbo. — V onih krajih je tudi ta ganljiva navada, da prejmeta ponovno ženin in nevesta, ki sta kongreganista, pred poroko svetinjo Marijine družbe, ki jima je bila izročena pri sprejemu v Mar. kongregacijo. Blagor ženinom in nevestam, ki pod Marijinim varstvom stopijo v zakonski stan!

To so častne številke. V flamskem delu Belgije so Marijine družbe takole močne:

12 M. dr. za može	ima	2.989 članov,
118 " " " mladeniče	"	11.912 "
56 " " " dijake	"	5.113 "
32 " " " gospe	"	4.888 "
897 " " " dekleta	"	83.682 "
83 " " " dijakinje	"	4.492 "
Vsega skupaj torej 1198 Marijinih družb s 113.076 člani.		

Hajdina pri Ptuj. Bog se poslužuje preprostih in malih, da po njih vrši veliko — tako smo vzklikali, ko je nenadoma, po kratki boleznju v Gospodu umrla najstarejša, zvesta članica tukajšnje dekliške Marijine družbe, vzorna tretjerednica, marljiva salezijanska sotrudnica 78 letna Marija Kampl. Pokojna je okušala trdi kruh revnega posla od 16. leta svoje mladosti pa noter do srebrne starosti svojih 70 let. Ob polnem dnevnem delu, ki ga ji je nalagala služba kmečke dekletke, je našla vedno dosti časa za molitev in službo božjo. Kadar je bilo količkaj mogoče, je v vsakem vremenu ob zgodnji uri hitela — če

Darujte za kongres Kristusa Kralja!

je bilo treba tudi uro in več daleč — da je bila pri sv. maši in pri sv. obhajilu.

Njeno veselje je bilo delo za čast božjo. Še mlada je bila med prvimi, ki je prosila domačega dušnega pastirja za ustanovitev dekliske Marijine družbe v fari. Nositi Marijino svetinjo, to je bil njen ponos. Krasila je križe in kapele; prosila po hišah rož, da jih je nosila ob sobotah v župnijsko cerkev. V svoji gorečnosti za širjenje kraljestva božjega na zemlji se ni strašila nobenih žrtev; od svojih skromnih prihrankov je delila ubogim; od ust si je pritrgovala, da je imela nekaj sredstev za dela usmiljenja in ljubezni. Bila je večna popotnica, nikoli ni mirovala. Še kot služkinja si je toliko prihranila, da je poromala v Lurd, v Sv. deželo in večno mesto Rim, v Marijino Celje pa celo trikrat. Brezje, Rakovnik — to so bile njene vsakoletne romarske poti. — Zadnji čas pa, ko so ji pojemale moči, je romala od hiše do hiše in zbirala za dobre namene, raznašala salezijanske knjižice, priporočala »Bogoljub«, »Glasnik Srca Jezusovega« in »Cvetje«. To so bili njeni listi, ki jih je širila z apostolsko vnemo. Še štiri dni pred svojo smrtjo je bila na taki apostolski poti. — In zdaj je ljubi Bog večno romarico poklical po plačilo. Naj nam zbudi še mnogo takih!

Sv. Andraž v Halozah. Prve dni maja so nam šmarnični zvonovi naznanili, da je končano trpljenje »mučenice«, zveste hčerke Marijine Nežike Kranjc. Razjedala ji je grlo strašna bolezen rak, ki je zrušila njeno postavo tako, da je ni bilo mogoče spoznati, ko je z rožami odeta ležala na mrtvaškem odru. Po vrnitvi iz bolnišnice so jo hranili skozi odprtino na želodcu. O veliki noči pa je tudi ta pomoč odpovedala. Od tega časa je bila tako rekoč obsojena, da umrje od lakote. Brez hrane je živila še 23 dni; tudi kapljice vode ni mogla zaužiti. V boleznih ji je bilo najbolj težko, da ni mogla prejeti Jezusa, ki ga je tako zelo ljubila. Bila pa je v duhu pri Njem in prejemala je duhovno sv. obhajilo. Počivaj v Bogu!

RAZNO

Senca. Edini oddih, ki si ga morejo privoščiti naši dobri podeželski ljudje, je ena ali druga božja pot, ki jo opravijo takole čez poletje ali proti jeseni. Seveda je za prave božjepotnike tudi romanje dostikrat povezano z naporom, saj jih je mnogo, ki se še vozijo ne, ki v božjepotni cerkvi res veliko molijo in pobožno prejmejo sv. zakramente in morda vso noč prebijejo v skupni pobožnosti in ljudskem petju.

Povsod pa, kjer se zbirajo za slavo božjo vneti verniki, hoče tudi satan imeti svoj se-

menj in loviti v zanke zlasti mladi svet. Med temi jih ni malo, ki gredo na božjepotni kraj zgolj za zabavo ali celo iz slabih namenov in tako napravijo res le »satanovo pot« — kakor nam sporoča dopisnik O. iz P. Mnogim je mar samo gostilna in ples. Pod pretvezo, da hočejo napraviti romanje, pretantajo starše, da jim dovolijo iti od doma. Pa jih ne vleče na kraj molitve in pokore pobožnost, ampak razni sestanki, mešana družba, gostilna in še marsikaj. Taki pač ne dajo Bogu, kar je božjega, ampak iščejo sami sebe in grešno zabavo, svete kraje pa s tem oskrnjajo. Kakšno vest imajo ti drzni ljudje?!

Naš dopisnik šiba tudi razvado onih, ki mislijo, da je cerkev dobra za prenočišče. Hvalevredno se nekateri žrtvujejo, da prebijejo noč v svetišču med petjem in molitvijo, in zaradi teh dovolijo predstojniki božjepotnih cerkvá, da ostane včasih cerkev odprta tudi čez noč. Namenoma pa ostati v cerkvi zato, da bi na svetem prostoru noč prespal, to pa ne gre. — Naš dopisnik priporoča, naj bo ob takih prilikah samo ljudsko cerkveno petje. Poje naj naprej samo en zbor ali ena skupina in samo znane pesmi iz naših pesmaric, ostali verniki naj se pa pridružijo in naj pomagajo.

Duhovne vaje v Domu Device Mogočne bodo: od 16. do 20. julija za učiteljice in uradnice, od 12. do 16. avgusta za dekleta, od 20. do 24. avgusta za gospe in matere. — Pričetek prvi dan ob 6 zvečer, sklep zadnji dan zjutraj. Oskrbnina 100 din. Prijave na predstojništvo Lichtenthurnovega zavoda v Ljubljani, Ambrožev trg 8.

V Domu duhovnih vaj v Celju pri Sv. Jožefu bodo duhovne vaje za dekleta od 8. do 12. julija in od 5. do 9. avgusta. — Začetek 8. julija in 5. avgusta ob 6 zvečer, konec pa zadnji omenjeni dan zjutraj. — Oskrbnina znaša za vse dni 75 din. — Prijavite se: Vodstvo duhovnih vaj, Celje, Sv. Jožef.

V uršulinskem samostanu v Škofji Loki bodo duhovne vaje za duše žrtve od 12. do 16. avgusta 1939. Pričetek ob 8 zvečer, sklep zadnji dan zjutraj. Oskrbnina 100 din. Prijave sprejema: Predstojništvo uršulinskega samostana v Škofji Loki.

DOBRE KNJIGE

Karmelski spomini. Ko smo točneje pregledali to zares lepo knjigo, ki jo je izdal in založil Karmel — Selo pri Ljubljani, si ne moremo kaj, da bi je ponovno ne priporočili. Kakor smo bili veseli knjige »Kartuzijani in kartuzija Pletenje« (glej »Bogoljub« 1939, str. 118), tako nas je zadovoljil tudi ta zanimivi zgodovinski spis. Na 143 straneh nudi jasen vpogled v življenje Bogu posvečenih duš, ki se žrtvujejo tudi za nas, med svetom živeče, z vsemi slabostmi obremenjene trpine, ter s svojimi molitvami in žrtvami odvrtačo

maršikatero šibo božjo od našega naroda, pa izprošajo tudi blagoslov božji na dobrotnike in vse, ki se jim priporočajo. — Zanimivi so zlasti podatki o prvi priorki † Johani od Križa in ozdravljenih, ki jih z gotovostjo pripisujejo uslišanci njeni prirošnji. V knjigo je sprejetih na 16 straneh cela vrsta slik v bakrotisku. — Kdor bo knjigo naročil (Karmel na Selu, Ljubljana-Moste), bo storil tudi dobro delo samostanu. (Cena broš. izvodu 24 din, vezanemu 34 din brez poštine.)

»Kristusu Kralju« je naslov drobnih knjižici, ki jo je izdal P. Krizostom O. F. M. kot osmi zvezek svojih otroških igrice. — Kdor hoče prirediti z otroki zares lepo zunanjo proslavo na čast Kralju vseh Kraljev za bližajoči se VI. mednarodni kongres, naj seže po tej knjižici, ki obsega poleg kongresne himne dve zelo lepi igrici: »Kristus Kralj prihaja« (M. Elizabeta) za deklice in »Sveti Krištof« (P. Krizostom) za dečke. — Knjižica velja samo tri dinarje in se naroča: Frančiškanski samostan, Ljubljana, Marijin trg 4. Čisti dobiček je namenjen za kongresne stroške.

ODGOVORI

A. L. Pr. (Nadaljevanje.)

3. Kaj je storiti, ako se blagoslovljen molek (rožni venec) raztrga ali del molka zgubi?

Odpustki, ki so navezani na blagoslovljene molke, svetinje, križce in podobne reči, prenehajo, če se te reči docela razdenejo ali pa prodajo.

Odpustek se ne zgubi, če se molek raztrga in se jagode nabero na novo verižico ali vrvice. Prav tako ne, če se nekaj jagod zdrobi ali zgubi in se namesto teh nove nanizajo.

4. Pri skupnem križevem potu nekateri še poklekujajo ne pri postajah, ker je v gneči dostikrat sploh nemogoče. Ali dobe odpustke?

Kdor hoče dobiti odpustke križevega pota, mora pobožnost opraviti pravilno, tako, kakor je predpisano. Pri skupni pobožnosti križevega pota, ko ni mogoče hoditi od postaje do postaje, se morejo dobiti odpustki, če verniki na svojem mestu vstajajo in poklekujajo. Če tega ne store, odpustkov ne dobe, pač pa velja njih pobožnost, ki je v tem, da pri vsaki postaji premišlujejo trpljenje Kristusovo in se kesajo svojih grehov. Sicer pa mislimo, da je redko cerkev tako polna, da bi se ne dalo koleno priprogniti.

5. Kaj je z odpustki, če je kdo pri molitvi (za odpustke) neprostovoljno raztresen, če zadremle ali če kaj izpusti?

Da dobimo odpustke, je potrebno, da natanko spolnimo pogoje in storimo vse, kar je ukazano. Če pogojem nismo zadostili ali ne v polni meri, tudi odpustkov nismo docela deležni. Bo že res, da si redko osvojimo dovoljene odpustke v polni meri, ker so naše pobožnosti tako površne, naše molitve tako raztresene, naše kesanje (ki je za osvojitve odpustkov v prvi vrsti potrebno) tako pomanjkljivo in dostikrat brez veljave. Pri vseh odpustkih se pač zanašamo na božjo dobroto in usmiljenje, ki nam deli svoje darove in odpušča kazni po tem, kolikor zaslužimo in kolikor smo vredni.

6. Ali je treba za odpustke moliti kleče?

Tako, kakor se glasi pogoj za posamezne vrste odpustkov. Povečini te zahteve ni, da bi moral človek molitve po namenu svetega očeta opraviti kleče. Pač pa je ta pogoj naveden n. pr. pri molitvi za popolni odpustek, ki jo opravimo po skesani spovedi in sv. obhajilu kleče pred podobno Križanega. (Glej molitvenik »Večno življe-

nje« str. 187.) Za porcijunkulske in tem enake odpustke pogoja, da bi morali kleče moliti, ni.

7. Ali je grešno, če pred izpostavljenim svetim R. Telesom ne poklekne na obe kolena, ali če pri vходу in izhodu iz cerkve ne pripognemo kolena do tal, ali če pri blagoslovu z Najsvetejšim ne poklekne, ker je gneča ali je mokro po tleh, ali ker vsi stoje?

O grehu ne moremo govoriti, če izključujemo, da bi kdo te obredne predpise hotel prezirati ali bi se jih sramoval. Prav pa je, da dajemo tudi v tem oziru lep zgled drugim, ki so hladni ali se ne znajo v cerkvi obredno pravilno vesti. Kako nespoštljivo in neolikano bi bilo, če bi pri kraljevski avdienci ne napravili nobenega poklona. Jezus je pa Kralj vseh kraljev!

Ljubljanski naročnik-uradnik. Vemo, da bi bilo dobro, če bi se kdaj tako vprašanje, kot je Vaše, obrazložilo za vse zakonce, kateri so potrebni pouka. Toda v »Bogoljubu« ne kaže, ker bi se nekateri bralci zgledovali. V pismenem odgovoru (če se priloži znamka in potrebna označba — kam poslati) bi Vam mogli navesti tozadevni odlomek iz moralke.

U. Z.: Ali veste, kaj pravi Katekizmov nauk o trdnem sklepu in prostovoljni bližnji priložnosti? Pregovor veli: Kdor nevarnost ljubi, se v nevarnosti pogubi. Bosanci pa imajo izrek: »Laglje je varovati mernik bolh, kot dekle, ki se sama ne varuje«.

22 letni družbenki: Če niste še napravili življenjske spovedi ali pa vsaj za več let nazaj, storite to takoj. Poiščite spovednika, ki mu boste lahko odkrili vest, kakor ste jo v pismu do uredništva. Iz Vaše pismene spovedi moremo sklepati, da ste se obtoževali v zadevi, ki jo opisujete, nekoliko površno in tako, da po naši sodbi spovednik ni mogel dobiti resnične slike, kako je bilo z Vami. Koliko zmede napravi napačna plašljivost pri spovedi! Vaše vprašanje je tako, da ne moremo reči: Mirni bodite! Saj bi Vas tak odgovor ne zadovoljil. Kar brez olepšavanja in nepotrebnega opisovanja se obtožite pri spovedi o tem, kar čutite, da ni bilo prav v teh letih nemira, potem se bo pa naselil mir v zbežano srce.

Pripomnimo ponovno ob tej priložnosti, da se morajo pisma z vprašanji nasloviti na uredništvo, ne pa na upravništvo, da ne pridejo take vestne zadeve v nepoklicane roke, saj jim utegnejo še škodovati. Sicer se pa zasebna in notranje življenje zadevajoča vprašanja bolj temeljito lahko rešujejo pismenim putem, saj urednik vpraševalcev osebno ne pozna. — V listu radi odgovarjamo na vprašanja, katerih odgovori morejo biti poučni in zanimivi za vse bralce.

PROŠNJE IN ZAHVALE

A. J. H. se zahv. † škofu Slomšek, škofu Gnidovcu in žal. M. b. za pomoč v važnih gospodarskih zadevah. — A. U. se zahv. presv. Srcu Jez., Mariji Pom. in sv. Tereziji Det. J. za zdravje v glavi. — K. Bomb., Detroit, se zahvaljuje Brezmadežni, presv. Srcu Jezusovemu in sv. Tereziji Det. J. za uslišano prošnjo (ozdravljenje težke bolezni). Dolar smo obrnili v prid »Bogoljubu«. — F. H. (Sv. Anton v Sl. g.) se zahvaljuje presv. Srcu J. in M., sv. Antonu P., Lurški M. b. za zdravljenje dolgotrajne bolezni. Priporoča se še za pomoč v več težkih zadevah. — P. R. se zahvalj. sv. Srcu J. in M., sv. Jožefu, sv. Antonu in sveti Tereziji Det. J. za uslišano prošnjo. — E. M. — R. se priporoča † mis. Ign. Knoblaharju in sv. Tadeju za pomoč v težki pravni zadevi in mučnem položaju.

VSEBINA: Članki: Na Kongres Kristusa Kralja. (Dr. Janez Jenko.) — Ta je Kralj. (J. S.) — „Jaz bom vse pritegnil k sebi.“ (A. C.) — KA in Kristus Kralj. (Prof. A. Strupi.) — Novomašnik bod' pozdravljen. (P. M. Mlekus O. S. B.) — Posvetovalnica za sklepanje zakonov. (Dr. A. Zdešar.) — Na očetov klic: 7. Kako bi mi začeli. (J. Langerholz.) — Listek: Dve služkinji. (J. Plestenjak.) — Pesmi: Kristus — vekov Kralj. (Fr. Tomažević.) — Mi, najmlajši borec. (Mar. Brenčič.) — Obiskanje Marijino. (Rohotnikov.) — Naš Kralj naj živi! (P. Krizostom.) — Uglasbil A. Cadež. — Pridi Kristus Kralj! (M. Elizabeta.) — Naj bo hvaljen. (V. Skuhala.) — Kristus Kralju. (Fr. Neubauer.) — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini, Mar. družine. — Razno. — Dobre knjige. — Odgovori. — 9 slik v bakrotisku.

Cena »Bogoljubu«: na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Nemčiji 2 Rm; v Italiji 10 Lir, v Češko-slovaški 15 Kč, v Franciji 12 Fr., v Ameriki 050 Dol. letno. — Izhaja mesečno.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljubu« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljubu« v Ljubljani.

Koledar apostolstva molitve za julij 1939.

Splošni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
 Cenimo zakrament sv. birne! | Da bi Mohamedanel priznal Kristusa za Odrešenika.
 Mesečni zavetnik: Sv. Ciril in Metod (3).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. Rešnjega Telesa		
			Ljubljanska škofija	Lavantinska škofija	
1	Sobota	Presv. Rešnja kri	Da bi bolj cenili daritev sv. maše	Ljublj., Trnovo	Zibika
2	Nedelja	5. pob. Obisk D. M.	Letošnji novomašniki	Draga	Sladka gora
3	Poned.	Leon II. papež	Romarji, izletniki, letovišarji	Komenda	"
4	Torek	Urh šk., Berta dev.	Dobra letina. Odrvnitev hude ure	Sulcednik	Dramlje
5	Sreda	Ciril in Metod	Apostolstvo sv. Cirila in Metoda	Ljublj. Ciril Met.	Kalobje
6	Četrtek	Izaija prerok	Nedeljska služba božja	Radomlje	Slivnica
7	Petek	Vilibald škof	Posvetitev družin Sreč Jezus.	Ljublj. žen. bolnica	Sv. Stefan p. žus.
8	Sobota	Elizabeta kraljica	Odprava bogokletstva	St. Peter p. N. m.	Sv. Vid pri Grob.
9	Nedelja	6. pob. Veronika	Apostolstvo mož in fantov	Golnik	Zusem
10	Poned.	Amalija devica	Neomajno zaupanje v Boga	Domžale	Nova cerkev
11	Torek	Pij I. p., Olga	Posvečevanje sv. zakona	Zdihovo	"
12	Sreda	Mohor in Fort.	Šolska mladina na počitnicah	Žužemberk	Vojnik
13	Četrtek	Marijeta devica	Sramežljiva dostojna obleka	Čemšenik	"
14	Petek	Bonaventura c. uč.	Svetost duhovnikov	Kamnik, franč.	Kapela, bolnišn.
15	Sobota	Vladimir kralj	Zakonska zvestoba	Borovnica	Vitanje
16	Nedelja	7. pob. Karm. M.	Karmeličanke. Marijine družbe	Češnjice	"
17	Poned.	Aleš spoznav.	Naša Katoliška akcija	Vranja peč	Dobrna
18	Torek	Kamil spoznav.	Duhovniški, redovniški poklici	Ljub. sploš. bolnica	"
19	Sreda	Vincencij Pavl.	Lazaristi in usmiljenke	Ljub., lazaristi	Šmartno v R. dol.
20	Četrtek	Elija prerok	Skrbna vzgoja otrok	Prečna	Črešnjice
21	Petek	Prakseda muč.	Vzgoja apostolov za Kristusa	Prežganje	Frankolovo
22	Sobota	Marija Magdalena	Spreobrnjenje velikih grešnikov	Sodražica	St. Jošt na Kozj.
23	Nedelja	8. pob. Apolin šk.	Požrtvovalno delo za božje kralj.	Studence, blazn.	Gornjigrad
24	Poned.	Kristina d. m.	Verski prepород našega naroda	Lj. Lichtenturn	"
25	Torek	Jakob apostol	Kongres Kristusa Kralja	Ljub., Sv. Jakob	Koprivnica
26	Sreda	Ana mati D. M.	Da bi Kristus kraljeval v družinah	Škofja Loka, kap.	Ljubno
27	Četrtek	Rudolf Akv. m.	Da bi Kristus kraljeval v šolah	Voglje	Sv. Frančiš. Ka.
28	Petek	Inocencij p.	Da bi Kristus kraljeval v društvih	Ljublj., Leonišče	Rosulje
29	Sobota	Marta devica	Da bi Kristus kraljeval v sreih	Tržič, Dekl. dom.	Solčava
30	Nedelja	9. pob. Abdon m.	Da bi naš narod priznal Kr. Kralja	Kostanjevica	Rečica
31	Poned.	Ignacij Lojol.	Družba Jezusova. Umrli	Ljubljana, jezuiti	Javorje

Odpustki za julij 1939.

1. Sobota, prva v m. Presv. Kri Jez. P. o.: 1. vsem, ki prejmejo sv. z., opravijo kako nabožno vajo na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja, ter molijo p. n. sv. o.; 2. čl. družbe sv. Petra Klav. pod nav. pogoji.

2. Nedelja, prva v m. Marij. obiskanje. Čl. r. v. br. 3 p. o.: 1. če v br. c. molijo p. n. sv. o.; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v br. c. nekaj časa pobožno molijo pred izp. sv. R. T. — Dalje p. o.: 1. čl. br. S. J.; 2. onim, ki nosijo višnjevi škap; 3. čl. r. v. br. v katerikoli cerkvi; 4. čl. škap. br. karmelske M. b. v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v žup. c.

5. Sreda, prva v m. P. o. vsem, ki opravijo kako nabožno vajo na č. sv. Jožefu, prejmejo sv. z. in molijo p. n. sv. o.

6. Četrtek, prvi v m. P. o. čl. br. sv. R. T. v br. c.; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. c.

7. Petek, prvi v m. P. o.: 1. vsem, ki nekoliko premisslujejo dobrotljivost presv. S. J., prejmejo spravno sv. o. in molijo p. n. sv. o.; 2. čl. br. S. J.; 3. čl. br. sv. R. T. kakor večraj.

8. Sobota, Sv. Elizabeta Port. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v žup. c., kjer ni redovne.

9. Nedelja, Sv. Nikolaj in tov. Zunanja slovesnost sv. Cirila in Metoda. P. o.: 1. istim kakor 8. dan; 2. čl. »Apostolstva sv. Cirila in Metoda«.

10. Ponedeljek, Sv. Veronika Juljani. P. o. istim kakor 8. dan.

13. Četrtek, Sv. Frančišek Solan. P. o. istim kakor 8. d.

14. Petek, Sv. Bonaventura. P. o. istim kakor 8. dan.

16. Nedelja, Karmelska Marija. P. o. v karmelskih cerkvah vsem vernikom tolikokrat, kolikorkrat obiščeje cerkev in molijo p. n. sv. o. vselej vsaj po 6 očenašev.

zdravamarij in Čast bodi... Kjer ni karmelske cerkve, lahko obiščeje cerkev, v kateri je ustanovljena škap. br. karmelske M. b. Odpustki se lahko darujejo dušam v v. Dobiti jih je mogoče od večraj opoldne pa do danes opolnoči. Glede prejema sv. z. veljajo odnosno iste določbe kot n. pr. za porečljno, odp. 2. avg. — P. o.: 1. čl. škap. br. karm. M. b. kakor 2. dan; 2. čl. br. sv. R. T. kakor 6. dan.

19. Sreda, Sv. Vincencij Pavelski. V cerkvah in kapelah sv. Vincencija Pav. vsem vernikom p. o. tolikokrat, kolikorkrat po prejemu sv. z. obiščeje cerkev ali kapelo in molijo p. n. sv. o. vselej vsaj po 6 očenašev, zdravamarij in Čast bodi... Kjer je za te odpustke določena bližnja nedelja, se isti dobe to nedeljo.

21. Petek, Bl. Angelina. P. o. istim kakor 8. dan.

22. Sobota, Sv. Marija Magdalena. Sv. Lovrene Brindiški. P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. kakor 6. dan; 2. čl. br. Srea Mar.; 3. istim kakor 8. dan.

25. Torek, Sv. Jakob. P. o. čl. družbe sv. Petra Klav., ako molijo za razširjanje sv. vere in p. n. sv. o.

26. Sreda, Sv. Ana. P. o.: 1. čl. škap. br. karmelske M. b. kakor 2. dan; 2. istim kakor 8. dan.

27. Četrtek, Bl. Marija Martinengo. P. o. istim kakor 8. dan.

29. Sobota, Sv. Marta. P. o. čl. br. sv. R. T. kakor 1. d.

30. Nedelja, zadnja v m. P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno odmolijo r. v.

31. Ponedeljek, Sv. Ignacij Loj. V jezuitskih cerkvah vsem vernikom p. o. tolikokrat, kolikorkrat po prejemu sv. z. obiščeje cerkev in molijo p. n. sv. o. vselej vsaj po 6 očenašev, zdravamarij in Čast bodi... Kjer pa je za te odpustke določena prejšnja ali pa naslednja nedelja, se dobe ti odpustki tisto nedeljo, katero odloči predstojništvo cerkve.

Urednika: Ant. Cadež, Jos. Simenc. Izdajatelj: Ivan Rakovec. Tiska Jugosl. tiskarna (Jože Kramarič)

LJUDSKA POSOJILNICA V LJUBLJANI

ZADRUGA Z NEOMEJENIM JAMSTVOM

LJUBLJANA, MIKLOŠIČEVA CESTA 6 (V LASTNI PALAČI)

OBRESTUJE HRANILNE VLOGE
NAJUGODNEJE NOVE IN STARE
VLOGE, KI SO V S A K Č A S
IZPLAČLJIVE, OBRESTUJE PO

4% PROTI ODPOVEDI DO **5%**

D. P. W. HERSAN

HERSAN ČAJ

Vam bo pomagal, da boste, zopet dobili ZDRAVJE s pomočjo zdravilnih svojstev rastlin. Ne bodite samim sebi sovražnik! Obolenje pri MENI in BOLECINE PRI MESECNEM PERILU (menstruaciji) Vam bo ublažil HERSAN-ČAJ. Ali Vas ovira DEBELUŠNOST?

Bi bili radi VITKI? Tedaj lahko uporabljate HERSAN-ČAJ. ZAKAJ trpite bolečine REUMATIZMA in PROTINA, če ni treba? HERSAN-ČAJ je sredstvo, ki Vam lahko olajša muke. HERSAN-ČAJ pomaga pri ARTERIOSKLEROZI in HEMOROIDIH (zlati žili). Ali res ne veste, da je HERSAN-čaj dobro sredstvo pri OBOLENJU ŽELODCA, JETER in LEDVIC? HERSAN-ČAJ se dobi SAMO V ORIGINAL. ZAVITKIH v vseh lekarnah

»RADIO SAN« ZAGREB, Dukljaninova 1

Reg. S. št. 19834-35

HERSAN

BAL

Trgovina H. Ničman

Ljubljana, Kopitarjeva ulica 2

priporoča svojo bogato zalogo: kipov, križev za postaviti in obesiti, svečnikov, kropinikov, lepih slik, podobic ter najrazličnejših molitvenikov i. t. d., i. t. d.

Inserirajte v Bogoljubu!

Slovenski dom

je naš ceneni popoldnevnik. Izhaja vsak delavnik ob 12 in stane mesečno samo 12 dinarjev. Pišite na dopisnici upravi »Slovenskega doma« v Ljubljano, naj Vam pošlje nekaj številčk lista na ogled.

Varčujte-

na pravem mestu,
ob pravem času..

Perilo velja tisočake, milo pa samo nekaj dinarjev! Dragoceni zaklad perila ohraniti se pravi: prati perilo z blagim in dobrim milom! Schichtovo terpentinovo milo je čisto in izdatno, se bujno peni ter je daljše mencanje perila nepotrebno. Tako se perilo varuje in ostane dolgo kot novo.

SCHICHT^{ovo}
TERPENTINOVO MILO